

Quý Súc Hung Mãnh

Contents

Quý Súc Hung Mãnh	1
1. Chương 1: [tiếp Kịch Mới]	1
2. Chương 2: [fan Nào Tàn]	4
3. Chương 3: [tập Cái Gì Kết]	7
4. Chương 4: [tính Toán Đùa Giỡn]	10
5. Chương 5: [bài Post Bất Quái]	16
6. Chương 6: [thêm “khụ Khụ”] (****)	19
7. Chương 7: [xã Phát Thanh]	22
8. Chương 8: [vượt Qua Phỏng Vấn]	25
9. Chương 9: [ăn Lẩu]	30
10. Chương 10: [cùng Bước Đi]	33
11. Chương 11: [đổi Người Rồi]	36
12. Chương 12: [ba Ba Ba]	39
13. Chương 13: [bài Post Dự Cáo]	43
14. Chương 14: [tan Nát Rồi]	48

Quý Súc Hung Mãnh

Giới thiệu

Tựa gốc: [Võng phối] Quý súc hung mãnh Thể loại : Đam mỹ, hiện đại, võng phối, tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-suc-hung-manh>

1. Chương 1: [tiếp Kịch Mới]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh nắng cuối tuần trong vắt.

Ở một gian phòng nào đó của ký túc xá nam đại học A, một người con trai dung mạo thanh tú, da dẻ trắng ngần, chỉ là đầu tóc có hơi lộn xộn chậm rì rì ôm bát mì Khang sư phụ thịt bò đậu phụ cay ngồi trước máy tính, khởi động màn hình, sau đó chờ mạng của nhà trường bò với tốc độ của ốc sên lên mạng, thật là thảnh thơi.

Nhân phẩm hôm nay tốt bất ngờ nha, mạng trường cũng không cần phải F5 lại nhiều lần như mọi khi, chỉ cần giở chút công phu là lên được rồi.

Tô Ngữ Bạch ngạc nhiên đồng thời cũng không quên nhân tiện khoe khoang tốc độ mạng hôm nay, thật tuyệt, cuối cùng cũng thoát khỏi cái mạng rùa kia rồi!

Buông cái đĩa ăn mỳ xuống, Tô Ngữ Bạch chậm rãi di chuyển con chuột chỉ vào biểu tượng con chim cánh cụt béo mập mập, click hai cái rồi lại tiếp tục thanh thoi ăn mỳ.

“Tích tích tích!”

“Tích tích tích tích!”

“Tích tích tích tích tích!”

Vừa lên QQ đã có tiếng báo tin nhắn liên tiếp thay nhau reo vang, âm hưởng bất thành linh xuất hiện nơi ký túc xá vốn đang yên tĩnh nên phá lệ trở nên chói tai, thậm chí còn có thể nghe được tiếng vọng lại. Cái nhóm “võng phổi” ấy cứ nháy nháy nháy, thiếu chút nữa làm mù đôi mắt phượng mạ vàng 24K của Tô Ngữ Bạch.

Mạng đại học A rất yếu, mặc dù Tô Ngữ Bạch vừa khen nó hết lời, nhưng hứng chịu sự thử thách của QQ, liên tục nhận được nhiều tin nhắn như vậy, internet cũng không ngoài sở liệu tạch rồi.

Quả nhiên không nên trông chờ quá lớn vào mạng trường! Thở dài một hơi, Tô Ngữ Bạch cam chịu số phận thu nhỏ QQ, rồi ấn mạnh F5.

Mất nửa ngày, đồng chí Tiểu Tô cuối cùng cũng cứu vớt được em máy tính đang sắp hấp hối, bàn tay nhỏ bé của anh di chuột đến khung thoại..... Giới thật, hơn 100 tin mới!

Tô Ngữ Bạch quét mắt nhìn thoáng qua, mở một cái có nhiều tin mới nhất, người tìm anh chính là một vị chuẩn bị có chút dang tiếng, trước đây bọn họ đã từng hợp tác làm mấy bộ, tính tình cô nàng này không tồi, năng lực cũng tốt, tiếng tăm trong giới võng phổi cũng được, dù sao cũng phải nói là một em gái tài giỏi (_)

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: (^) Mẽ Tô –sama

~Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: (^) đã kéo anh vào diễn đàn rồi

~Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô –sama? 0. 0

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô – sama sao không nói gì? 0. 0

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô – sama mất tích rồi?! Q_Q

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô – sama /(o)/

~~Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô – sama /(o)/

~~.....

Sau đó toàn bộ đều là lặp lại một câu này, một ngày gửi đến bảy lần, nghị lực bền bỉ đáng khen ngợi (^).

Tô Ngữ Bạch cố nén xúc động phần nộ, bình tĩnh đáp lại một câu ——

Đề Lạp Mẽ Tô: Làm sao vậy?

Ngay sau khi trả lời, Tô Ngữ Bạch lập tức nhấn X tắt khung thoại đi, lại mở một khung khác, bởi vì đồ bộ lên QQ chính là phải đối mặt với giới võng phổi hỗn loạn, nên mấy người của võng phổi gửi tin cho anh chắc chắn cũng chỉ là chuẩn bị hỏi anh có thời gian tiếp kịch mới không mà thôi. Tô Ngữ Bạch nhẫn nại xem qua từng cái rồi lại uyển chuyển từ chối. Nguyên nhân? Mấy cái trò này chưa từng làm anh cảm thấy hứng thú nha (^)

Bỏ chút công cụ tuyệt hết tất cả các lời mời tiếp kịch, cuối cùng Tô Ngữ Bạch cũng mở được đến tin nhắn cuối cùng. Mở ra anh liền ngẩn người.

Cũng chỉ là một chuẩn bị hỏi anh có tiếp kịch không, chỉ có điều khác ở chỗ đây là bộ tiểu thuyết mới ra của tác giả Gà Con Tập Bay mà Tô Ngữ Bạch thích nhất.

Gà Con Tập Bay viết sách đã được hai năm, Tô Ngữ Bạch đọc sách của Gà Con Tập Bay cũng được hai năm, tuy anh không chút cảm xúc với người viết nhưng anh thật sự rất thích văn của Gà Con. Từ tác phẩm đầu tay “Thu Lạnh” còn ngây ngô, cho đến lối hành văn thuần thực độc đáo bây giờ của “Yêu Thì Nói Ra”, anh đã tận mắt chứng kiến Gà Con từ một cây bút vô danh chậm rãi trở thành đại thần đầy danh tiếng, vui mừng vì người ta, đồng thời nơi nội tâm sâu thẳm của Tô Ngữ Bạch cũng có những tia vui vẻ ảm áp xâm nhập, cảm giác như vậy thực đặc biệt, tựa như..... tựa như một người mẹ nhìn thấy cục cưng của mình từ từ lớn lên, trở thành một người lớn độc lập.....

Hừ! Cái ví dụ thối nát gì vậy? Tô Ngữ Bạch âm thầm mắng chửi bản thân, chuẩn bị ném một chữ “Được” lên màn hình thì phát hiện một cái avatar hình bát cháo trắng lại không ngừng nhún nhảy bên góc phải.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: o !!!

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: o Là người thật nha?!

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: o Sẽ không phải là tôi gặp ảo giác đi?

Tô Ngữ Bạch “.....” trong chốc lát thì bình tĩnh đáp ——

Đề Lạp Mễ Tô: Làm sao vậy?

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: /(o)/~ A A A Không phải là ảo giác! A A A A A Mễ Tô -sama, tôi rất cuộc cũng gặp được người thật rồi!

Đề Lạp Mễ Tô: Có việc?

Bên kia hình như bị hai chữ “Có việc” của Tô Ngữ Bạch làm cho nghẹn họng, rất lâu sau mới trả lời bằng một sự im lặng tuyệt đối.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà:

Đề Lạp Mễ Tô:

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà:

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mễ Tô -sama, anh không quên “Thuyết quỷ súc” ở ven Hồ Đại Minh chứ?!!!!

Ừm, một dấu hỏi chấm còn tặng kèm thêm bốn dấu chấm than đầy sôi sục, nói lên tâm trạng hiện giờ của cô nàng Bạc Hà cực kỳ không bình tĩnh.

..... “Thuyết quỷ súc”? Nhìn đến cái tên này, mắt trái của Tô Ngữ Bạch liền nháy mạnh.

Hình như, đại khái, có lẽ, là có chút ấn tượng

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà : Ngài tuần trước vừa đáp ứng tôi tiếp bộ này!

.....

Nghĩ lại!

Khóe miệng Tô Ngữ Bạch giật giật, tuần trước khi anh ở nhà lên mạng, vừa mới lên QQ, em gái Cháo Bát Bảo liền niềm nở chạy tới ôm đùi anh, rồi đặc biệt ngượng ngùng hỏi anh có muốn tiếp cái kịch nghe tên rất tinh tế này không.

Lúc ấy Tô Ngữ Bạch vừa mới làm xong âm thô kỳ cuối của một bộ kịch khác, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, hơn nữa trước đây anh cũng không tiếp âm thụ kiểu này, chỉ là đối với tên kịch có chút hứng thú, vừa khéo Chuẩn bị lại là người quen, trí não anh nhất thời nóng lên liền đáp ứng. Chỉ có điều sau khi nhìn kịch bản, Tô Ngữ Bạch lập tức có xúc động muốn bóp cổ chính mình.

Cho mày tò mò này, cho mày tò mò này, cho mày tò mò này! “Lòng hiếu kỳ hại chết con mèo”, những lời này chưa bao giờ sai U !

Mà sau khi anh nhận lời, ngày hôm sau đại học A nhập học. Công việc câu lạc bộ phát thanh khi khai giảng phải xử lý vô cùng nhiều, cái gì mà chuẩn bị bài viết, cái gì mà diễn văn chào mừng hoan nghênh học sinh mới, cái gì mà chiêu mộ tài năng trẻ, vân vân Một loạt chuyện thượng vàng hạ cám dồn dập chạy tới,

thân là hội phó câu lạc bộ phát thanh, Tô Ngữ Bạch cùng với hội trưởng bận đến sút đầu mễ trán. Anh đã sớm đem vụ “Thuyết quỷ súc”, “Thuyết tổng thụ” gì gì đó ném ra sau đầu lâu rồi. Càng khiến Tô Ngữ Bạch @#*&% chính là hàng năm đại học A đều phải tiến hành dạ tiệc đón người mới, các xã đoàn đều phải cử ra một tiết mục, câu lạc bộ phát thanh đương nhiên cũng không ngoại lệ. Trời ban cho một phó hội có chất giọng hay như vậy, anh bất hạnh được hưởng cho vinh quang này.

Nói chung, bảy ngày từ khi khai giảng đến giờ, hôm nay Tô Ngữ Bạch mới có chút thời khắc nghỉ ngơi nho nhỏ ==

Nhưng nói thế nào đi chăng nữa thì cũng do bản thân không tốt, đáp ứng rồi lại quên mất, còn không liên hệ gì với người ta mà biến mất một tuần liền, mệt cho chuẩn bị người ta phải kiên trì chờ anh. Nếu như anh là chuẩn bị, anh chắc chắn sẽ hung hăng mắng cho Đề Lạp Mễ Tô một trận rồi tiêu sái đối người.

Vì thế Tô Ngữ Bạch đặc biệt xấu hổ gửi qua ba chữ thực xin lỗi.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà có chút vừa mừng vừa lo với lời xin lỗi chân thành của Tô Ngữ Bạch nha! (Cậu ta sai ở đâu?)

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Không có việc gì đâu sama, hiện tại thu âm thô vẫn còn kịp! (· · ‘)o

Em gái thật lương thiện! Tô Ngữ Bạch (^).

Anh lại chuyển mắt nhìn khung nói chuyện bị anh bỏ quên từ nãy đến giờ.

Rồi Tô Ngữ Bạch lại chần động.

Hoàn chương 1.

2. Chương 2: [fan Nảo Tàn]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn hai cửa sổ chat chênh ềnh trên màn hình, trong lòng Tô Ngữ Bạch lúc này chỉ có thể dùng từ “vô cùng rối rắm” để miêu tả.

Muốn hỏi anh vì sao lại rối rắm, vậy phải đem dòng thời gian lùi lại trước đây một năm.

Một năm trước, Gà Con Tập Bay đã là một tác giả có chút tiếng tăm, cái gọi là có chút chỉ chính là có một bộ hăm hại mới được rất nhiều người bình luận, mà cũng không phải không có người hỏi thăm, văn chương cũng không đến nỗi thê lương.

Trong một lần buồn chán, Tô Ngữ Bạch chợt nghĩ về tác phẩm đầu tiên của Gà Con Tập Bay, cũng chính là “Thu Lạnh” một chiêu đã bắt chặt trái tim anh.

Tính cách anh vốn nói là làm, ngay lập tức liền lên Baidu search như điên, trong đó kết quả tìm được, Tô Ngữ Bạch khinh thường phát hiện ra một bài post khác với văn chương nội dung bất đồng —— “Thu Lạnh” Tải xuống kịch truyền thanh kỳ một, phía sau còn đi kèm thêm một cái emo →o(*)

Khi đó Tô Ngữ Bạch hoàn toàn không biết gì về kịch truyền thanh, tức là chưa từng nghe đến.

Mỗi người đều có lòng hiếu kỳ, huống chi lòng hiếu kỳ của Tô Ngữ Bạch nhiều hơn so với bất kỳ ai, cho nên bé Tô Ngữ Bạch ham thích điều mới lạ không chút do dự click vào bài post đấy, không chút do dự tải xuống, không chút do dự lắng nghe.

Không nghe còn tốt, mà nghe rồi liền bị đầu hàng.

Trong bộ kịch truyền thanh “Thu Lạnh” này, thanh âm vị công âm chủ dịch kia, Lương Phong, đặc biệt trầm thấp mà giàu từ tính, xinh đẹp lại mang theo bao nét tà mị, ngữ điệu thông thả còn điểm chút hương vị biếng nhác, càng nghe càng cảm thấy ôn nhu khiến người ta như đắm chìm, như tan chảy, quả thật diễn nhân vật Lương Phong này tinh tế đến từng nét!

Nghe xong kỳ một, cả người Tô Ngữ Bạch đều tâm xuân nhộn nhạo. Ngay sau đó anh liền như phát điên truy tìm kỳ hai, đáng tiếc người ta chỉ phát kỳ một (^) .

Anh không chết tâm lại chạy đi lục tìm chủ dịch Lương Phong kia, ID là Thâm Uyên Đích Nhân, kiếm một hồi lại tìm ra được thật nhiều kịch truyền thanh, nhưng đều chỉ là một ít kịch ngắn. Thâm Uyên thuộc kiểu người chuyên đóng vai phụ, vai Lương Phong này có vẻ như là vai chủ dịch đầu tiên của anh ta.

Tô Ngữ Bạch bị thanh âm của Thâm Uyên mê hoặc, ai thềm quán nhiều như vậy, chỉ cần miễn là kịch có giọng của Thâm Uyên, anh đều tải tất cả về nghe. Từ đó về sau Tô Ngữ Bạch triệt để trở thành hiện thân fan nào tàn của Thâm Uyên, nơi nào có Thâm Uyên, nơi đó có anh, không buông tha bất cứ ngõ ngách nào o(*)

~Cũng chính từ lúc đó, anh bắt đầu có những bước tiếp xúc đầu tiên với vông phổi.

Kỳ thực khi vừa mới nghe kịch truyền thanh, Tô Ngữ Bạch cũng không nghĩ đến chuyện sẽ gia nhập vông phổi đi làm CV, chỉ có điều về sau bạn bè giựt dây anh, nói với chất giọng của Tô Ngữ Bạch mà gia nhập vông phổi nhất định sẽ nổi tiếng, mà nổi tiếng thì sẽ có khả năng phối kịch cùng Thâm Uyên, may mắn còn có thể phối tác phẩm của Gà Con..... Vì thế Tô Ngữ Bạch không chịu được cám dỗ, đăng ký một cái ID là Đề Lạp Mễ Tô, ma xui quỷ khiến gia nhập vông phổi.

Thanh âm Tô Ngữ Bạch thuộc loại trong sạch, thanh thúy, sáng sủa, hơn nữa thời sơ trung và cao trung, bởi vì giọng nói dễ nghe nên Tô Ngữ Bạch đều bị kéo đi học phát thanh rồi trở thành nô lệ cho tổ phát thanh trường (.....), nền tảng phối âm căn bản đã có sẵn, nên anh vừa mới tiến vào giới vông phổi liền có kịch mời phối. Anh vừa phối đã có ngay một đám fan quỳ gối hâm mộ. Tô Ngữ Bạch đã từng khoe với đám bạn: “Xem, đây là nhân phẩm hấp dẫn đầy mị lực (_)

”

Tên bạn A đã trà trộn trong giới vông phổi thật lâu nhưng vẫn là một tiểu trong suốt vừa ân hận mà rơi lệ, vừa ở trong lòng tự mắng chửi bản thân ngàn vạn lần, ngày trước hẳn phần thể nào mà lại rảnh rỗi kéo tên yêu nghiệt Tô Ngữ Bạch này vào giới a a a a a!!!

Tuy rằng mục đích vào giới của Tô Ngữ Bạch là vì đại thần trong lòng, nhưng phổi phổi liền tạo cho anh tình cảm yêu thích với vông phổi, anh thích ở trên weibo cùng trò chuyện với fan, thích người khác gọi anh là sama, thích nhìn tác phẩm mình phối được người ta tán dương, thích cảm giác khi làm CV

Bất tri bất giác, Tô Ngữ Bạch phối âm đã được một năm, ở trong giới vông phổi anh cũng đã có địa vị không tồi, trước mắt cũng tính là một đại thần, nhưng không biết là vì vận khí hay nhân phẩm mà anh gia nhập đã lâu như vậy, vẫn không có cơ hội được tiếp xúc cùng Thâm Uyên sama, mỗi lần biết được Thâm Uyên sama sắp phối kịch của ai, anh đều chân chó đi theo thử vai, chính là trùng hợp sẽ có người đoạt mất

vai diễn của anh, hơn nữa còn thường là vì lí do thanh âm anh không thích hợp với bi thương mà bị từ chối TUT.

Thật vất vả mà. Tô Ngữ Bạch tửu thân đồng ý hạ thấp chính mình sẵn sàng chuyển làm một diễn viên đào kép cảnh ngộ bất hạnh trong kịch của Thâm Uyên nhưng khi kịch ấy ghi âm được một nửa thì bị mất vai! Vì thế Tô Ngữ Bạch oán niệm suốt một tháng trời rờn rã, còn đem chữ ký QQ sửa thành: Quá mệt mỏi, không muốn yêu nữa _(:3 _).

Còn có các tác phẩm của Gà Con Tập Bay nữa, tình huống gần như y hệt Thâm Uyên.

Việc này nói cho chúng ta biết, Thượng Đế mở cho bạn một cánh cửa nhưng lại đóng một cánh cửa khác của bạn. Những lời này vẫn rất có đạo lí.

Khụ khụ, trở về với đề tài chính. Tô Ngữ Bạch đắm chiêu nhìn chăm chú khung chat với hai vị chuẩn bị, lại thở dài thật sâu. Nội tâm Tô Ngữ Bạch đương nhiên muốn phối tác phẩm của Gà Con rồi, dù sao đây cũng là một trong những ước nguyện ban đầu của anh khi nhập giới. Anh thật vất vả mới đợi được cơ hội ngàn năm có một này, chính là Tô Ngữ Bạch đem tầm mắt chuyển đến hình ava bát cháo Bát Bảo tinh khiết của Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà, cảm giác như có thể nhìn xuyên qua ava, bắt gặp một ánh mắt kỳ vọng long lanh của một em gái.

Hai cái kịch đều là chủ dịch lại không thể cùng lúc tiếp cả hai cái, tạm thời không nói tới chuyện anh có thời gian hay không, nếu như đồng thời tiếp hai bộ kịch, anh khẳng định là không thể tập trung tinh thần, âm sắc thu được không thể hay, mặc dù còn có hậu kỳ hỗ trợ, nhưng Tô Ngữ Bạch cũng không muốn tạo thêm phiền hà có người ta rồi lại kéo chân cả tổ kịch.

Nếu nói: “Lần trước, tôi lựa chọn vì cảm thấy tò mò, thấy hay hay mà đáp ứng, hiện tại lại có Chuẩn bị khác tìm tôi, tôi hối hận muốn tiếp cái vở kịch kia nên sẽ không làm vở kịch của cô” với Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà, thì sẽ có hậu quả gì đây? Anh sẽ bị nghĩ thành dạng người gì?

Không có trách nhiệm, ích kỷ, nói chuyện không biết tính toán, không giữ chữ tín Tô Ngữ Bạch nuốt một miếng nước bọt, không có can đảm nghĩ tiếp.

Ở trong lòng cân nhắc thêm một chút, Tô Ngữ Bạch vẫn không chịu đựng được mà xóa đi hai chữ “Được rồi”, một lần nữa đánh lại “Thật xin lỗi, gần đây mới tiếp một vở kịch mới, không có thời gian” rồi gửi đi. Sau đó anh lại mở khung chat với Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà, đánh “Tôi sẽ rút thời gian nhanh chóng thu âm thô.” Rồi lại cắn răng gửi đi.

Gửi xong hai cái tin, chưa đến hai giây, Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà đã trả lời, tốc độ nhanh đến nỗi Tô Ngữ Bạch không kiềm nổi suy nghĩ, chẳng lẽ đã sớm đem lời đáp đánh sẵn chỉ chờ mình trả lời?

Nhưng mà Tô Ngữ Bạch vừa đọc đến dòng chữ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà gửi tới đã kinh hãi không nói lên lời, kiểu chữ cỡ nhỏ màu xanh hiện lên trên màn hình đầy vẻ mỏng manh của em gái Bạc Hà thành linh thông báo —————

Tốt, hơn nữa lần này chúng tôi còn mời được Thâm Uyên sama nha (*)o

Hoàn chương 2.

3. Chương 3: [tập Cái Gì Kết]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai mắt Tô Ngữ Bạch đại ra, đứng hình nhìn câu nói kia.

Chúng tôi còn mời được Thâm Uyên sama nha

Chúng tôi còn mời được Thâm Uyên sama nha

Mời được Thâm Uyên sama

Thâm Uyên sama.....

Giây tiếp theo, Tô Ngữ Bạch không còn bình tĩnh nữa.

Không ngờ là Thâm Uyên sama, trời ơi, không ngờ là Thâm Uyên sama mà anh yêu mến suốt hai năm trời. Hiện tại là tình huống gì, muốn anh chủ dịch một bộ kịch cùng với Thâm Uyên sama sao a a a. Thật là may mắn khi từ chối bộ kịch của Gà Con!!

Bình tĩnh, bình tĩnh Tô Ngữ Bạch uống “ừng ực ừng ực” mấy ngụm nước lớn, rồi vỗ vỗ ngực chính mình mấy cái mới ổn định lại được tâm tình đang kích động, nhưng mà trời không chiều lòng người, câu tiếp theo của em gái Bạc Hà lại thành công biến tất cả bình tĩnh của Tô Ngữ Bạch tan thành mây khói.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô sama, chúng ta đêm nay tám giờ lên YY phối thử, phòng số 8xxxxxx, anh không thành vấn đề chứ?

Tô Ngữ Bạch gắt gao nhìn chằm chằm màn hình vi tính, con mắt tròng lớn như bóng đèn điện, giống như giây tiếp theo sẽ lòi ra ngay lập tức.

Pia phối thử? Tô Ngữ Bạch nuốt nuốt nước miếng, đầu óc xoay như chong chóng.

Chờ đã, tình huống hiện tại có phải là, anh tiếp chủ dịch thụ một vở kịch, sau đó chó ngáp phải ruồi lại cùng tổ kịch với CV Thâm Uyên mà anh ngưỡng mộ nhiều năm nay, đêm nay tổ kịch muốn tập hợp để phối thử, nói như vậy nói như vậy Nói như vậy anh có thể có cơ hội cùng Thâm Uyên sama trực tiếp phối sao? A a a Quá kích động, quá vui sướng rồi ~! Tô Ngữ Bạch quay người ném mình về phía giường, ôm gối lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại Sau đó anh tự đập đầu chính mình vào thành giường.

Xoa xoa, ở ký túc xá chính là vô cùng bất tiện.

Ký túc xá nam đại học A rất đông, bốn người một phòng. Ba tên bạn cùng phòng Tô Ngữ Bạch là người địa phương, cuối tuần liền về nhà về nhà, làm thêm làm thêm, tóm lại là không thường ở ký túc xá.

Mà một tên bạn cùng phòng khác có vẻ ngoài y như nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình, Hạ Thần Lạc, đứng nhìn Hạ Mỹ Nhân lớn lên thanh mảnh, tinh tế, yếu đuối, một bộ cục cưng ngoan ngoãn mà lắm, kỳ thực nghịch ngợm hơn bất kỳ ai, hơn nữa còn đùa dai. Gần đây không biết hẳn lại đi quyến rũ người nào từ tối qua đến giờ vẫn chưa về.

Lúc mới làm bạn cùng phòng, Tô Ngữ Bạch còn lo lắng không yên vì Hạ Thần Lạc suốt đêm không về mà, nhưng sống chung lâu ngày, anh liền hoàn toàn chết lặng, bởi vì Hạ Thần Lạc chính là loại phong lưu trắng hoa, muốn hẳn ở ký túc xá thành thành thật thật phát gốc, so với khiến Tô Ngữ Bạch ra khỏi cửa còn khó hơn -_- , khụ khụ, né xa ra....

Rồi từ câu chuyện trên chúng ta có thể biết, Tô Ngữ Bạch là một trạch nam tiêu chuẩn, nhưng là một trạch nam từng trải. Từ nhỏ anh đã không thích ra ngoài nhiều, sở thích duy nhất chính là ở nhà đọc sách, ngủ, hoặc chơi game, dùng cách nói của Tô Ngữ Bạch là “Ánh nắng bên ngoài sẽ khiến tôi phơi nắng đến tan chảy....”

Cho nên từ khi Tô Ngữ Bạch vào ký túc xá ngoài trừ lên lớp và đi ăn thì số lần anh ra ngoài quả thực có thể đếm trên đầu ngón tay, và thường thì cuối tuần, anh một mình cô độc trong khuê phòng vắng lặng. (Tô: Đệch!! Có mấy tính ta sẽ không cô đơn!) Bất quá việc này cũng tiện cho Tô Ngữ Bạch thu âm.

Thu âm thô kỳ một cho dù bạn không gặp trở ngại, nói thế nào cũng phải tốn hơn một tiếng đồng hồ, nếu như bạn cùng phòng có mặt, chẳng lẽ bạn muốn bắt hẳn một tiếng không nói lời nào? Một lần hai lần còn có thể, nhiều lần hơn nữa chắc chắn đám bạn này sẽ không chịu được đi? Gượng ép như vậy, hơn nữa, kịch Tô Ngữ Bạch phối đa phần là kịch đam mỹ.... Khụ khụ, nếu để bọn bạn nghe được, khuôn mặt vô cùng mỏng của anh để đâu bây giờ (^) .

Tô Ngữ Bạch đã từng không dưới một lần mừng vì hoàn cảnh của mình. Anh từng bắt gặp một topic trên mạng là một CV khóc lóc kể lể chính mình vì bạn cùng phòng mà phải ghi lại âm thô n lần n lần

Tô Ngữ Bạch bên kia không có phản ứng làm em gái Chuẩn bị bên này lo lắng không thôi, cô liên tục phát mấy tin qua.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà : Mẽ Tô sama, anh không có thời gian sao? (_)

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: 0. 0 Cái này thực rất miễn cưỡng sao?

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: 0. 0 Nếu thực sự bề bộn nhiều việc

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Chúng ta có thể đẩy lùi thời gian Pia phối thử /(o)/

~~Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô sama treo máy rồi sao? Cầu anh trả lời hu hu hu /(o)/

~~Tô Ngữ Bạch một bên vuốt vuốt cái trán vừa ăn đau, một bên run rẩy gõ bàn phím “Được, tôi không thành vấn đề không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Rồi gửi đi.

Kết thúc việc đối thoại với em gái Bạc Hà, Tô Ngữ Bạch vẫn có một loại cảm giác “Tôi đang nằm mơ sao”.

Hai năm, anh yêu thanh âm của Thâm Uyên suốt hai năm ròng rã.

730 ngày, 195 giờ, 117120 phút Kỳ thực cũng không tính là dài, nhưng tuyệt đối không hề ngắn.

Tuy rằng Tô Ngữ Bạch gia nhập giới vông phối là vì Thâm Uyên, tuy rằng Tô Ngữ Bạch không ngừng một lần vọng tưởng qua anh cùng Thâm Uyên phối hợp, nhưng anh cũng chỉ là nghĩ thế mà thôi.

Kịch Thâm Uyên phối tuy ít nhưng toàn là kinh điển. Anh cũng coi như là đại thần trong giới vông phối, mà anh đâu? Cùng lắm chỉ là một phần hồng nho nhỏ trong một đám phần hồng đông đúc mà thôi.

Anh hiểu rõ khoảng cách của bản thân và Thâm Uyên, chính là bởi vì hiểu rõ mà anh chưa từng cho rằng mình sẽ có cơ hội cùng Thâm Uyên phối chung một bộ kịch, hiện tại đột nhiên có một cơ hội tốt như vậy Tâm tình của anh lúc này, ặc, nên nói thế nào đây? Dùng so sánh mà nói thì giống như một minh tinh nhỏ tầm thường, vẫn luôn sùng bái một siêu sao cấp Thiên Vương, rồi đột nhiên có một ngày được biết bọn họ có cơ hội cùng nhau diễn xuất

Kích động kèm với một chút bối rối.

Thôi nha! Thật là! Tô Ngữ Bạch dùng sức lắc lắc đầu, ý đồ đem những thứ rối loạn trong đầu ném văng ra ngoài.

Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Khó có được cơ hội tốt như thế này, không phải anh nên biểu hiện thật tốt, dùng thanh âm đầy kỹ xảo ôn hòa nhã nhặn của chính mình chinh phục Thâm Uyên sama, sau đó hoa hoa lệ lệ thông đồng cùng người ta sao? Đúng! Nên như thế nha!

Nghĩ thông suốt rồi, Tô Ngữ Bạch lập tức mở TXT kịch bản “Thuyết quỷ súc” ra, nhìn chăm chăm lời kịch thuộc về anh, gần từng câu, đẽo gọt từng chữ.

Tuyệt đối không được để mất thể diện trước mặt đại thần! Tuyệt đối không được để đại thần cảm thấy chính mình không giỏi! Tuyệt đối không được kéo chân đại thần! Tô Ngữ Bạch ôm ba khẩu quyết “Tuyệt đối không được” trong đầu, lập tức tiến vào tình trạng đánh máu gà dĩnh mãnh như thần, tốc độ còn nhanh hơn anh ngày thường gấp hai lần.

Bởi vậy có thể thấy được chúng ta có khả năng rút ra kết luận, Tô Ngữ Bạch là một tên vô cùng máu chiến, Tô Ngữ Bạch là một CV đầy nghiêm túc.

Vì thế chỉ cần một chút thời gian buổi trưa, Tô Ngữ Bạch đã luyện đi luyện lại kèm theo gặm hết kịch bản kịch truyền thanh của vở kịch đó, a, giải thích bổ sung thêm một câu, sáng hôm nay, thời điểm Tô Ngữ Bạch rời giường đã là 12 giờ rưỡi trưa rồi.

Vốn như lúc trước Tô Ngữ Bạch mà muốn nghiên cứu kịch bản cũng phải mất một buổi chiều, mà tập lời kịch liên tục mấy tiếng đồng hồ, cổ họng chắc chắn không chịu nổi, nếu như lúc Pía phối kịch tối nay, họng lại đau hoặc mất giọng thì càng nguy cấp. Vậy nên luyện cũng tương đối rồi, Tô Ngữ Bạch liền ngừng lại.

Ngay sau đó Tô Ngữ Bạch nhàn rỗi đến buồn chán thành thật đọc lại truyện của Gà Con Tập Bay, lúc đọc sách tranh thủ nghe kịch truyền thanh Thâm Uyên phối, đương nhiên tôi sẽ không nói cho các người biết Tô Nhị Hóa vừa đọc sách vừa kêu moe đầu =V=.

4. Chương 4: [tính Toán Đùa Giỡn]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tám giờ tối, Tô Ngữ Bạch tràn đầy chờ mong chạy lên YY. Người của tổ kịch về cơ bản đều đã tới rồi, thấy anh login, em gái chuẩn bị lập tức nhắc nhở anh.

Chuẩn Bị _ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẹ Tô sama, thay áo YY đi.

Đề Lạp Mễ Tô: Thay thế nào?

Chuẩn Bị _ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Chính là xx_oo, xx là vai diễn của anh trong vở kịch, oo là nick, hiểu không?

.....

Cái gì mà ooxh hả, Tô Ngữ Bạch ném một ánh mắt xem thường với trần nhà trắng tinh sạch sẽ của ký túc xá.

Kiều Diệp _ Đề Lạp Mễ Tô: Như vậy được chưa?

Chuẩn Bị _ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Được rồi, cảm ơn sama đã phối hợp ~()/

~Gửi lên một chữ “ừ” rồi không thèm quan tâm em gái Bạc Hà nữa, Tô Ngữ Bạch chuyển tầm nhìn đến list người trong phòng, tìm kiếm một cái tên, rồi lại sâu nảo phát hiện CV chủ dịch công âm không phải là người đó như anh nghĩ.

Chỉ thấy một đám áo sắp xếp dựa theo thứ tự số YY, bên trên hiện lên ——

Tổng Xa _ Văn Tôn

Kiều Diệp _ Đề Lạp Mễ Tô

Lâm Hạ _ Đinh Đinh Đinh

Phương Dạ _ Thâm Uyên

Chuẩn Bị _ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà

Trang Trí _ Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào(1)

Hậu Kỳ _ Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết

Biên Kịch _ Cháo Liên Tử(2) Vị Ô Mai

.....

Hiển nhiên vai chính của “Thuyết quỷ súc” chính là Tổng Xa và Kiều Diệp. CV phối vai Tổng Xa này Tô Ngữ Bạch cũng nghe thấy phong phanh, hẳn là một đại thần ngang cơ anh. Văn Tôn này có thanh âm không tồi, cảm xúc tốt, kỹ xảo diễn xuất cũng được, theo lý thuyết để hẳn đảm nhiệm vị trí CV phối nhân vật này hoàn toàn không có vấn đề, nhưng không hiểu tại sao, trong tiềm thức của Tô Ngữ Bạch vẫn cảm thấy để Thâm Uyên phối vai diễn này sẽ thích hợp hơn nhiều.

Về phần vai hiện nay của Thâm Uyên Phương Dạ?

Phương Dạ là ai?

Tô Ngữ Bạch quần bách phát hiện bản thân với nhân vật này không hề có chút ấn tượng nào, vì thế anh đành xấu hổ quay lại tìm kịch bản.

Nhưng mà, sau khi biết rõ ràng Phương Dạ là ai càng khiến Tô Ngữ Bạch phiền muộn hơn nữa.

Phương Dạ này hoàn toàn là một vật hi sinh, không, đến cả vật hi sinh cũng không bằng! Tính cách bất lực hèn nhát, lời thoại trong kịch lại càng ít.

Anh còn tưởng rằng hiện tại Thâm Uyên đã thành đại thần thì sẽ không phối mấy loại nhân vật nhỏ này nữa; anh còn tưởng rằng hôm nay anh đã thay đổi được cái vận cứt chó của mình, có cơ hội cùng đại thần chủ dịch một bộ kịch; anh còn tưởng rằng Được rồi, quả nhiên anh quá ngây thơ, quá ngu ngốc nên đã mơ quá đẹp rồi o()o.

Tô Ngữ Bạch dùng nửa con mắt, nhìn chằm chằm oán niệm hai chữ Thâm Uyên, ánh mắt nóng rực phảng phất như bị điện giật tới não trực tiếp chiếu rọi đến một người khác. Mà người kia lại hồn nhiên không biết cái áo của mình đang tiếp nhận một ánh mắt thử thách như thế nào, thoáng rung mình một cái, ù ù cạc cạc một giây mới buông bỏ nghi hoặc + cười cười tự kỷ, haizz, hết cách rồi, rất được hoan nghênh nên cả buổi tối đều có người thương nhớ () .

Tuy rằng kết quả khiến cho bao nhiêu hi vọng của Tô Ngữ Bạch tan thành mây khói, nhưng thân là một CV, khi chuẩn bị kiêm đạo diễn, em gái Bạc Hà nói bắt đầu phối, anh vẫn hăng hái trăm phần trăm, hoạt bát nhanh chóng tiến nhập trạng thái. Dù sao đi nữa, đêm nay cũng có thể nghe được âm thanh của Thâm Uyên sama, có thể thể hiện trước mặt thần tượng của chính mình, tiếp cái kịch này coi như là đáng giá! Tô Ngữ Bạch thậm chí an ủi bản thân, nhân cơ hội đem từng mảnh từng mảnh BLX(3) bị vỡ vụn của anh dựng lên.

Trong “Thuyết quỷ súc”, Tô Ngữ Bạch sắm vai Kiều Diệp, vai diễn này, nói như thế nào nhỉ, coi như là một người sống rất rối rắm.

Rõ ràng trong lòng hẳn rất yêu Tổng Xa, nhưng bởi vì Tổng Xa có đam mê cuồng nhiệt với sex toy khi H, thành ra vẫn luôn bày bộ mặt khinh bỉ với người ta; ở công ty nhần nhục chịu đựng, lặng lẽ kiếm lời, đối mặt với Tổng Xa thì kiều ngạo như khổng tước, còn với tất cả các chuyện khác lại là một bộ dáng lạnh lùng băng giá, nhưng khi Tổng Xa chọn Lâm Hạ mà vứt bỏ hẳn thì lại khóc lên như một đứa trẻ..... Khiến người ta phải đau lòng.

Tính cách xoắn như vậy, hay thay đổi muôn hình vạn trạng, chính là một nhân vật vô cùng khó nắm bắt, nếu muốn phối tốt nhất định phải luyện tập nhiều. Nhưng luyện tập cũng không phải đặc biệt dễ dàng mà thuận buồm xuôi gió, quả thực cực kỳ khổ nhọc, lúc đang luyện tập cũng không thể sử dụng sai ngữ điệu, lại không thể đem bản thân nhập vào nhân vật, tránh lạc mất chính mình.

Vì để phối tốt nhân vật này, Tô Ngữ Bạch đã bỏ không ít thời gian, mỗi câu thoại trong kịch đều được anh lặp đi lặp lại nghiền ngẫm nhiều lần, mỗi lời kịch anh đều thể hiện không dưới mười kiểu, hiện tại muốn anh làm lại, không chừng anh thực sự có thể làm lại nha.

“Tuy rằng công ty này là của anh, tòa nhà này là của anh, nhân viên này cũng là của anh nốt, thế nhưng làm cái loại chuyện này ở trong văn phòng, anh thật đúng là không biết xấu hổ.”

Đây là lời nói của Kiều Diệp khi bắt gặp Tống Xa đang ân ái làm tình với một tên nhóc nhân viên bộ dáng sạch sẽ mới vào công ty ở trong văn phòng. Khẩu khí của Tô Ngữ Bạch khi nói những lời này không chế phi thường tốt, khiếp sợ, kinh ngạc, thoáng chút kích động, hoang mang rối loạn, mà nhiều nhất là băng giá cùng chán ghét. Những lời này nói ra từ trong miệng Tô Ngữ Bạch, thông qua dây mạng truyền tải triệt để khiến mỗi người ở đây đều một phen kinh diễm, dường như bọn họ thấy được một người sống sờ sờ ngay trước mặt, một Kiều Diệp cần môi quật cường lại cao ngạo.

Chuẩn Bị __ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: OMG Mẽ Tô sama, anh có cần phải hại người thế không, mở đầu liền kinh diễm thụ không chịu nổi như thế ~()/

~Lâm Hạ __ Đinh Đinh Đinh: Sama cường đại quá, tôi đột nhiên cảm thấy áp lực quá lớn(4) rồi –

Hậu Kỳ __ Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết: Sờ sờ 3 Đinh, cậu cũng rất lợi hại, cố lên(5)

~Kiều Diệp __ Đề Lạp Mẽ Tô:

Tuy là bên ngoài Tô Ngữ Bạch không biểu hiện gì nhưng khóe miệng vẫn hơi hơi kéo lên một độ cong tuyệt mỹ, bán đứng tâm tình lúc này của anh, đương nhiên năng lực của bản thân được công nhận, ai mà chẳng phần chần, dù sao đối với vở kịch này và vai diễn, mình đều rất dễ tâm.

Thế nhưng Tô Ngữ Bạch liếc mắt đến cái áo kia một cái.

Người kia không nói gì cả.

“Không biết xấu hổ Thôi được? Ha ha.....” Tai nghe truyền đến tiếng cười trầm thấp của Văn Tôn, kéo lại ba hồn bảy vía đang bay đi mất của Tô Ngữ Bạch.

Chết tiệt, đang pia phối thử, mày thất thần cái rắm, thất vọng cái rắm! Tô Ngữ Bạch yên lặng ổn định chính mình, chuyển tâm đối thoại với Văn Tôn, không hề nhìn đến mấy em gái đang nói chuyện phiếm.

Sau đó, anh hoa hoa lệ lệ mắc lỗi trước lời phát biểu muộn màng của người nào đó.

Phương Dạ __ Thâm Uyên: Thanh âm không tồi nha.

Có đôi khi vận mệnh cũng thích đùa giỡn người ta () .

Thời gian Pia diễn thử bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, khi Tô Ngữ Bạch cùng Văn Tôn rốt cục cũng nói hết một lượt lời kịch kỳ một thì đã hơn chín giờ rưỡi tối, CV nói một mỗi, người nghe nghe một mỗi, cũng đã đến lúc kết thúc.

Chuẩn Bị __ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Hôm nay đến đây đi (^_^), lần sau Pia diễn tiếp, tất cả mọi người vất vả rồi

~Trang Trí __ Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào: Các vị đại nhân hãy nhanh trả âm thô kỳ một, poster của tôi cũng xong rồi

~Hậu Kỳ __ Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết: Đúng vậy, chân tay của tôi còn đang vận sức chờ phát động đây

~Biên Kịch __ Cháo Liên Tử Vị Ô Mai: Cả nhà vất vả rồi (^_^)

~Tống Xa __ Văn Tôn: Không vất vả.

Kiều Diệp __ Đề Lạp Mẽ Tô: Ừ.

Tô Ngữ Bạch đóng mạch, cầm lấy cái cốc trên bàn bắt đầu bổ sung nước. Dòng nước sôi lạnh lẽo thấm nhuần cổ họng, làm dịu đi yết hầu khó chịu, cuống họng rất cuống cũng không còn khô khốc như vừa nãy.

Kỳ thực lời thoại kỳ một của Thâm Uyên chỉ có một câu, chính là phát hiện ra Tống Xa nảy sinh hứng thú với Kiều Diệp thì lặng lẽ mật báo cho Lâm Hạ mà thôi. Thế nhưng chỉ một câu nói này đã có thể làm cho người ta nghe đến say mê, muốn ngừng mà không ngừng được.

Quả nhiên đại thần chính là đại thần, còn anh chỉ là loại tiểu tốt không hơn.

Tô Ngữ Bạch còn đang đắm mình trong tự rầu rĩ thì một câu nói của Thâm Uyên làm cho anh kích động không thôi, thiếu chút nữa phun sạch ngụm nước uống trong miệng.

“Vất vả rồi, Văn Tôn và Mẹ Tô sama”

Đúng vậy, không cần phải nghi ngờ, lời này đúng là do Thâm Uyên dùng giọng nói tiêu hồn nói ra.

Đây là tình huống gì?! Không đợi Tô Ngữ Bạch phản ứng, mấy con sói đam mỹ trong tổ kịch đã điên cuồng spam.

Chuẩn Bị _ Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: A a a Thâm Uyên sama đùa giỡn tiểu thụ! Tiếng Sama gọi thực trôi chảy XD! Dưới lầu bảo trì đội hình

~Trang Trí _ Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào : Tiếng Sama gọi thực trôi chảy XD!

Biên Kịch _ Cháo Liên Tử Vị Ô Mai: Tiếng Sama gọi thực trôi chảy XD!

Hậu Kỳ _ Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết: Tiếng Sama gọi thực trôi chảy XD!

Tống Xa _ Văn Tôn: Tiếng Sama gọi thực trôi chảy XD! Vì cái gì không gọi tôi là sama orz(6)

Lâm Hạ _ Đinh Đinh Đinh: Tôn ca này, anh không hiểu, người ta là đùa giỡn tiểu thụ, anh có cái gì để đùa giỡn (^) .

Diễn Viên Đào Kép _ XX: Lầu trên hủy đội hình!

Lâm Hạ _ Đinh Đinh Đinh: orz Tôi sai rồi _(:3) _

.....

Tô Ngữ Bạch ngây ngẩn nhìn đám người trong tổ kịch trên màn hình đang vui sướng spam trêu chọc anh.

Gọi một mình anh là sama Là có ý gì?

Đùa giỡn sao?

Hoặc có lẽ là tâm huyết dâng trào chợt muốn đùa vui mà thôi?

Hay là không cần thận gọi sai?

Tô Ngữ Bạch cảm giác được mặt mình đang chậm rãi nóng lên, rồi từ từ biến thành màu hồng nhạt.....

Thực ra Thâm Uyên đã sớm logout rồi (_) .

Hoàn chương 4.

(1) Cháo mừng tám tháng chạp: là loại cháo chỉ dành riêng cho ngày mừng tám tháng một, do nhiều loại ngũ cốc nấu thành, còn gọi là Cháo Thất Bảo Ngũ Vị. Ăn cháo mừng tám tháng chạp để chào mừng mùa thu hoạch là tục lệ được lưu truyền từ trước đến nay. Cháo này và cháo Bát Bảo là một nhưng mình muốn dùng cách gọi khác nhau để phân biệt rõ hơn.

(2) Cháo Liên Tử hay còn gọi là chè hạt sen. Cháo của Trung Quốc khác với cháo của Việt Nam. Cháo của Trung Quốc thường dùng ngũ cốc nấu thành, để nguyên hạt gạo, tùy các loại ngũ cốc mà thành các loại cháo khác nhau. Cháo Trung Quốc ngọt coi như là chè ở Việt nam, có loại không mùi vị thì gọi là cháo mạn. (Cho nên đến lúc ốm, thêm ăn cháo mà không nuốt nổi cái thứ cháo của TQ TT^TT Ngọt như đường) Bản raw là này nhưng là do tác giả gõ nhầm đấy, phải là này.

Bonus: Cháo trái cây nấm tuyết: Nấm Tuyết là một loại thảo dược khô, nhìn rất giống tổ yến. Mấy lần mình hồ tưởng được ăn đồ sang, ai dè nó rẻ bèo nhưng ăn rất bổ.

(3) BLX: (Bo11i2xin1): Trái tim pha lê.

(4) “Cảm thấy”: Nguyên văn là , là tiếng địa phương vùng đông bắc nghĩa là cảm thấy.

“Áp lực rất lớn”: Nguyên văn là , ngôn ngữ mạng.

(5) : Phiên âm kiểu Trung Quốc của từ cổ lên trong tiếng nhật.

Tiếng nhật là () đọc là ganbatte, nghe gần giống như pinyin của ba từ kia.

(6) ORZ: icon con người đang quỳ gục xuống vì thất bại, thất vọng. Cả nhà tưởng tượng đi xem có giống không

5. Chương 5: [bài Post Bát Quái]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Ngữ Bạch xoắn xuýt hồi lâu mà cũng không xoắn ra được nguyên nhân, anh dứt khoát không tiếp tục cân nhắc lời nói bông đùa nhất thời của người nào đó nữa.

Bạn cùng phòng đi làm thêm không về, Hạ Thần Lạc tiêu sái phóng khoáng ở bên ngoài đến bây giờ cũng chưa thềm về, Tô Ngữ Bạch nhàn nhã lại chạy đi xem bài post trên trang vông phổi, không đi thì không sao, vừa mới đi liền bị tai họa ập xuống đầu. Chỉ thấy chệnh ềnh một cái tí nổi bật chữ [HOT] viết — Chúng ta 818(1) về Mễ Tô sama và các CP

~Đọc được cái títt này, trán Tô Ngữ Bạch chảy mồ hôi ròng ròng. Anh do dự một lúc rồi vẫn rón rén click mở.

ID người viết bài là em gái Hàng Đêm Hát Ca, trước tiên cô dùng hơn một nghìn chữ lưu loát kể lể cô là fan nào tàn của Mễ Tô sama, biểu lộ tình cảm đối với Mễ Tô sama, hôm nay, nhân ngày cô yêu thích Mễ Tô sama tròn 365 ngày nên phát bài post này, không có dụng ý xấu gì cả, vân vân và mây mây, sang lần 2 mới bắt đầu vào chủ đề chính.

Lần 2. Đầu tiên xin ra mắt CP Miêu Yêu x Đề Lạp Mễ Tô.

Ai ai cũng biết, Miêu Yêu là chủ dịch công trong bộ kịch đầu tiên Mễ Tô sama phối, cũng là khách quý được đặc biệt mời tới trong ca hội đầu tiên của Mễ Tô sama, JQ bắn ra tứ phía, các người biết rồi đấy.

Thanh âm của Miêu Yêu tà mị, hơi hàm chứa chút âm nhu, mà Đề Lạp Mễ Tô là loại thanh âm thanh sạch, sáng sủa, độ phù hợp giữa thanh âm của hai người không cao nhưng khi phối hợp trong bộ kịch cũng rất tốt, yêu nghiệt chuyên làm bậy công x trong trẻo nhưng lạnh lùng thụ, moe chết tôi rồi. Nhưng mà tôi không phải Miêu Tô đẳng đầu (cười).

Lần 3. CP thứ hai là Lục Hoa x Đề Lạp Mễ Tô.

Tin rằng có rất nhiều người thích CP này, nhị hóa công x tặc mao thụ trong “Hàng xóm nhà em” thu hút rất nhiều người thích đúng không? Đáng tiếc là chính chúng ta đều biết Lục Hoa sama không phải một công âm tốt, trên thực tế anh ấy vừa ngây thơ, vừa ngốc vừa ngổ lại vừa đáng yêu, chung quy lại vẫn là thụ ORZ, hai thụ cùng một chỗ là không có tính phúc __(:3 __ (Lục Tô đẳng tha cho iem!)

.....

Hơn mười lần kế tiếp đều là bài post của Hàng Đêm Hát Ca, cô liệt kê tất cả các scandal Cp của Đề Lạp Mễ Tô từ khi ra mắt đến nay, mỗi một chủ dịch công hoặc thụ từng hợp tác với anh đều nhắc đến một lần, không hề bỏ sót, có khi ngay cả bản thân Tô Ngữ Bạch còn không nhớ rõ như thế. Có thể thấy được em gái này biết vô cùng rõ về anh, vô cùng, vô cùng thấu triệt.

Bài phân tích JQ này rất dài, Tô Ngữ Bạch cũng lười chẳng muốn đọc, qua loa kéo xuống rồi trong lúc vô tình quét mắt đến mấy chữ quen quen thì hai tay trở nên cứng đờ, ngăn người mà ngừng tay không kéo xuống nữa.

Đúng vậy, hai chữ vô cùng quen mắt kia chính là —— Thâm Uyên.

Muốn hỏi vì sao Tô Ngữ Bạch vừa thấy hai chữ này thì “mạnh mẽ” ngừng lại, tôi nghĩ, chắc là do thói quen, phản xạ có điều kiện () . (*)

Lần 18. Bát quái cuối cùng: Mễ Tô sama là fan của Thâm Uyên đại thần.

PS: Chính là YY cá nhân, độ tin cậy cần chờ nghiên cứu thêm.

Chứng cứ thứ nhất: Weibo. Sau khi đăng ký weibo, người mà Mễ Tô sama follow đầu tiên chính là Thâm Uyên đại thần, tuy rằng Mễ Tô sama cũng có follow các phần hồng và tử hồng(2) khác nhưng không loại bỏ khả năng là do để che đậy tai mắt, vân vân và mây mây XD

~Chứng cứ thứ hai: Khi phụ trách phòng vấn Mễ Tô sama, người chủ trì từng hỏi Mễ Tô sama có tán thưởng CV nào không, người đầu tiên anh nhắc đến cũng là Thâm Uyên đại thần nhá! JQ có quả thì phải có cây chứ?! XDD

~Chứng cứ thứ ba: Căn cứ xác thực cực kỳ hùng hồn, gì cũng không bằng trực tiếp xem ảnh, mọi người tự cẩn thận nha XDDD

~..... Ảnh cap màn hình chứng minh mình là fan của Thâm Uyên? Sao lại có thứ này?

Tô Ngữ Bạch hít một hơi thật dài, mang theo tâm tình tò mò đi xem bức ảnh, xem rồi liền . Đây là nhật ký lịch sử a long long ago(3) anh cùng với một em gái trong diễn đàn fan nói chuyện phiếm, kể lại nội dung sơ lược như sau:

Đề Lạp Mễ Tô: Ồ?

Hoàng Thượng Cười Vương Gia: (o) Oa, cái gì đây, Mẽ Tô sama mà lại tự gọi tôi, tôi đang nằm mơ rồi!

Đề Lạp Mẽ Tô:

Hoàng Thượng Cười Vương Gia: A, Mẽ Tô sama, cầu ôm đùi /(ToT)/

~~Đề Lạp Mẽ Tô: Có thể giúp tôi một việc được không?

Hoàng Thượng Cười Vương Gia: Cúc cung tận tụy đến chết mới thôi ____ !

Đề Lạp Mẽ Tô:Bản ghi âm ca hội của Thâm Uyên tối qua, có thể gửi cho tôi một bản không?

Hoàng Thượng Cười Vương Gia: !!!!

Đề Lạp Mẽ Tô: Không thể?

Hoàng Thượng Cười Vương Gia: Đương nhiên là có thể, lập tức gửi cho anh!!!

Đề Lạp Mẽ Tô: Cảm ơn. Đừng cho người khác biết.

Hoàng Thượng Cười Vương Gia: OK, tôi biết rồi, đảm bảo không tiết lộ ra ngoài Y(^o^)Y

.....ORZ

Nguyên nhân có đoạn hội thoại này là một đêm ca hội nào đó của Thâm Uyên, tối hôm đó Tô Ngữ Bạch vừa khéo có việc nên bỏ lỡ, sau lại nghe nói ca hội hôm qua Thâm Uyên hát rất nhiều bài nói, chết ở chỗ còn có phúc lợi vân vân, thật sự làm tâm tư ngửa ngáy, bất kể thế nào cũng phải nghe một chút, biết em gái Hoàng Thượng Cười Vương Gia là fan của anh cũng lại là fan của Thâm Uyên, ôm chút hi vọng đi tìm cô, kết quả chẳng những bị cap màn hình mà còn có bài post này ra đời, thế mà cô ta nói là cam đoan không tiết lộ sao o(_)o? Tô Ngữ Bạch yên lặng một chút liền tiếp tục xem tiếp nội dung.

Lầu 19. Ái chà chà, Lục Tô đáng yêu quá

~Lầu 20. Cái cuối cùng tôi không tin, cảm giác Mẽ Tô sama băng sơn như thế sẽ không.....

Lầu 21. Tiếp lầu trên, băng sơn không giải thích.

.....

Lầu 88. Sao lại không thể tin? Tiểu phấn hồng thăm mền đại thần chẳng hạn, quá moe đi O(_)O

~Lầu 89. Quyết định từ hôm nay trở đi sẽ thành Uyên Tô đẳng! Mau cho tôi biết tôi không chỉ có một mình!

Lầu 90. LS, cô không chỉ có một mình! Đại thần x phấn hồng, quý súc x băng sơn vân vân, rất mạnh nha!! XD

~Chứng kiến một đồng danh hiệu cho mình là “băng sơn”, Tô Ngữ Bạch cảm thấy ần ần đau dạ dày.

Cái danh hiệu “băng sơn” này xem như các fan của Tô Ngữ Bạch đều biết, nguyên nhân gọi như vậy là —— Tô Ngữ Bạch ngoại trừ phối kịch còn lại đều là lạnh lùng, tỉ dụ như ca hát, trên YY cùng fan trò chuyện, tiếp nhận những lời hỏi thăm, vân vân hay bình thường lúc đánh chữ nói chuyện, lượng chữ cũng đặc biệt ít.

Lần ca hội đầu tiên, fan còn cho rằng lần đầu cùng fan giao lưu nên anh khẩn trương, nhưng đến lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư cũng y như vậy. Lâu ngày, các fan hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra sama mà các cô yêu mền là băng sơn mặt than!! Vì thế từ đó, tất cả đều tự cho rằng anh là ngốc mạnh thụ, các em gái BLX tan nát không còn một mảnh.

Hơn nữa đây cũng là nguyên nhân Tô Ngữ Bạch tiến giới lâu như vậy cũng không thể thành tử hòng. Dù sao loại tính cách này mặc dù fan không để ý, thậm chí fan nào tàn còn hô quá lạnh lùng, quá đáng yêu, nhưng vẫn có những người không chấp nhận được hay thậm chí là chán ghét. Hết cách rồi, vòng phối chính là như vậy, nhưng cũng may Tô Ngữ Bạch gia nhập giới vì theo đuổi thần tượng, mấy thứ danh lợi tiếng tăm này anh cũng không quá quan tâm.

Lầu 111. Ồ ~ Nếu như Tiểu Mẽ Tô là fan của tôi, tôi thực sự vinh hạnh ngàn lần, dù sao tôi cũng thực thích Tiểu Mẽ Tô..... Thanh âm của hân ý ^-^.

Chủ lầu: CV Thâm Uyên.

Hắn cứ như thế, không thèm dùng acc clone che giấu, quang minh chính đại (này) đăng một cái comt ám muội như thế.

Tô Ngữ Bạch nhòm đến bài post này, tâm tình phải nói thế nào đây có thể dùng sấm sét đùng đùng để miêu tả.

Thâm Uyên đơn giản nói mấy câu, không chỉ khiến Tô Ngữ Bạch như bị sét đánh giữa đường, mà còn khiến những người bạn trong vòng giới đang vô vị nhàn tản xem post nổ tung trời.

Hoàn chương 5.

(*) Đây là tác giả viết thế nhé

(1)818: Bát quái một chút, có thể coi như là chúng mình tám một chút chuyện abcxzy.

(2)Hình như mình chưa giải thích bao giờ, cũng không biết mọi người đã biết chưa nhưng mình cứ nói lại một lần: Trên mạng TQ phân theo cấp bậc nổi tiếng, đứng đầu là đại thần, kém chút là tử hống, kém hơn nữa là phần hồng, còn không nổi tiếng là tiểu trong suốt.

(3) A long long ago: Tiếng anh đây:))) Rất lâu trước đây a.k.a ngày xưa ngày xưa.

6. Chương 6: [thêm “khụ Khụ”] (****)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thâm Uyên không dùng acc clone, quang minh chính đại để lại lời nhắn trên ghẹo khiến cho cái lò bát quái nhanh chóng nổ tung, fan của đại thần từng bước từng bước nhảy ra, nội dung comt từ “Không phải là chính chủ sao?!” , “Đại thần anh muốn làm gì?” đến “Đột nhiên cảm thấy CP Uyên Tô này thật đáng yêu~”, “Đáng yêu +1, tôi muốn xem đồng nhân ~”, rồi lại đến “Uyên Tô trọn đời ~” liên tục spam bình – ing.

Tô Ngữ Bạch nhìn chán chê bình luận “Uyên Tô trọn đời”, trên trán vạch xuống ba đường hắc tuyến thẳng tưng. Một bài post cứ như vậy mà bị đẩy thành topic [HOT], đây là cái mà họ gọi là hiệu ứng đại thần sao? ORZ

Chỉ có điều Hôm nay đại thần đúng là bị động kinh rồi sao? Sao lại năm lần bảy lượt trêu ghẹo anh? Tuy rằng Tô Ngữ Bạch vẫn luôn rất thích Thâm Uyên, nhưng trên thực tế, số lần bọn họ tiếp xúc ít đến đáng thương, nếu như nhớ không lầm thì hôm nay, anh và Thâm Uyên mới tính là chính thức _ nhận biết lẫn nhau, trước đó bọn họ cũng chưa từng nói chuyện dù chỉ là một câu.

Hưng phấn được thần tượng chú ý tới mình vừa mới qua, Tô Ngữ Bạch bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, kỳ thực anh cũng không hề thích đại thần như vậy, cảm giác như buồn chán nên đem anh ra đùa giỡn vậy.

Bị so sánh của chính mình chọc tức, Tô Ngữ Bạch dùng sức cắn chặt cánh môi dưới, bởi vì thời gian trách ở lì trong ký túc xá nên làn da của Tô Ngữ Bạch rất trắng, giờ phút này khuôn mặt trắng nõn lại có phần đỏ lên. Ngừng lại những suy nghĩ viển vông trong chốc lát, anh lại lạch cạch gõ lên bàn phím mấy chữ.

Đầu tiên, cảm ơn lâu chủ đã luôn ủng hộ tôi, về sau tôi sẽ càng cố gắng phối kịch, tận lực tạo ra những tác phẩm xuất sắc khác.

Sau đó, mọi người không cần phải đoán mò, tôi là fan của Thâm Uyên, không sai, bản phòng vấn tôi ở trên cũng đã từng nói, tôi tán thưởng Thâm Uyên, không chỉ tán thưởng thanh âm của hắn, còn yêu thích năng lực và kỹ xảo diễn xuất của hắn.

Cuối cùng, cảm ơn Thâm Uyên sama đã yêu thích thanh âm của tôi.

Hoàn toàn máy móc trả lời, trước sau như một vẫn là giọng điệu lạnh băng đó, Tô Ngữ Bạch nhìn lại những gì mình đánh ra một lần, xác nhận không sai chữ nào mới paste vào bài post, sau khi đăng thành công, anh cũng không F5 xem lại một lần mà trực tiếp tắt trang mạng, lên Baidu xem “Cậu bé bọt biển” =_=.

Khi đang xem Cậu bé bọt biển xộp xộp mềm mềm cũng với sao biển phần hồng vờ vịt ngó ngẩn thì đám bạn cùng phòng của Tô Ngữ Bạch cũng về. Về trước là đám đi làm thêm, khoảng mười một giờ mới đẩy cửa vào là Hạ Thần Lạc, áo quần lộn xộn, người đầy mùi rượu. Hạ Thần Lạc vừa mới bước vào cửa đã ồn ào gào rống lên “Tao muốn ngủ đến khi trái đất bị hủy diệt, ai cũng không được làm phiền tao, bằng không tao kéo ra ngoài hấp diêm!”. Sau đó liền cầm đầu vào giường khò khò ngủ, mọi người trong ký túc xá đã quen Hạ Thần Lạc động kinh như vậy, một đám mặc kệ hắn luôn, chỉ có Tô Ngữ Bạch tốt bụng kéo cho hắn cái chăn quần mình.

Thời gian cũng đã muộn rồi, ngày mai còn có tiết.

Tô Ngữ Bạch nhìn đồng hồ, tính toán nên đi ngủ thôi, liền cầm bồn rửa mặt, bàn chải đánh răng, khăn mặt chạy vào WC vệ sinh, đại khái khoảng mười lăm phút sau anh mới trở lại ngồi trước máy tính, chuẩn bị tắt máy đi hẹn với Chu Công thì nhìn thấy trên màn hình kia, chỗ vốn có một con chim cánh cụt nhỏ nhỏ lại thay bằng một cái loa nhỏ không ngừng nhấp nháy nhấp nháy nhấp nháy.

Từ khi Tô Ngữ Bạch tiến vào giới, đa phần đều dùng QQ của vòng phối, QQ cá nhân đã n ngày không lên, chắc mọc đầy rêu rồi. Anh nhìn cái loa nhỏ không ngừng nhấp nháy, trong bụng không nén nổi nghi ngờ.

Đến giờ này rồi, còn có ai mời anh vào diễn đàn hoặc là thêm Q của anh sao? Tô Ngữ Bạch ôm một bụng đầy thắc mắc nhấp mở cái loa, vừa nhìn nội dung liền cứng đờ cả người.

Đó là một yêu cầu xin thêm bạn, thông tin chứng minh chỉ có một dòng bảy chữ, tuy là ngắn nhưng lực sát thương không phải là lớn bình thường.

————— Tiểu Mễ Tô, tôi là Thâm Uyên ^ ^

Tô Ngữ Bạch run rẩy nhấp mở xem tư liệu của con chim cánh cụt kia, sau đó tự mình chứng nhận, đây thực sự là QQ của Thâm Uyên.

Cái gì gọi là tự mình chứng nhận? Kia đương nhiên là số chim cánh cụt mà anh biết cùng với số chim cánh cụt tự nhận là Thâm Uyên hoàn toàn giống nhau. Từ trăm năm trước anh đã thông qua đủ mọi con đường thăm dò nghe ngóng cho ra số QQ của Thâm Uyên, vả lại còn học thuộc lòng nó. Mặc dù có QQ của thần tượng, nhưng Tô Ngữ Bạch vẫn luôn vì thẹn thùng mà không dám thêm. Hết cách, ai bảo anh là fan nào tàn của người ta cơ chứ, phải thông cảm cho tâm tình của một tiểu phần hồng thôi () .

Tô Ngữ Bạch hít sâu một hơi, cố nén kích động trong cơ thể muốn chạy ra ban công học sói hướng về mặt trăng tru vài tiếng, bình tĩnh nhấp đồng ý thêm bạn, do dự là thế nhưng chuyện thêm bạn vẫn diễn ra rất

tốc độ, vài giây sau, anh với Thâm Uyên đã là bạn tốt trên QQ rồi. Nhìn khung bạn tốt trong QQ có thêm người kia, Tô Ngữ Bạch cảm nhận được trái tim của mình đang nhảy tăng gồ thình thịch liên hồi trong lồng ngực.

Mất tự nhiên đặc biệt kéo tên Thâm Uyên vào một nhóm riêng, nhìn số lượng biểu hiện lên [1/1], Tô Ngữ Bạch càng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ài, fan nào tàn ở trước mặt thần tượng đúng là rất dễ thỏa mãn.

Nếu Thâm Uyên tìm anh có việc, Tô Ngữ Bạch sẽ dễ dàng tạm thời buông tha kế hoạch đánh cờ cùng Chu Công, thành thật ngồi trước máy tính chờ Thâm Uyên lên tiếng.

Muốn hỏi Tô Ngữ Bạch làm sao biết Thâm Uyên tìm anh nhất định là có việc? Vô nghĩa, Thâm Uyên chủ động đến thêm bạn khẳng định phải có chuyện mới tìm anh, nếu không có chuyện muốn nói, anh tin Thâm Uyên đại thần cũng không buồn chán đến thế, đi thêm một tiểu phần hồng.

Hỏi lại, vì sao anh không tự mình chạy đi hỏi Thâm Uyên? Ai da, anh thẹn thùng mà =V= Vẫn là câu nói kia, phải thông cảm cho tâm tình của một tiểu phần hồng thôi.

Vì thế, hai tên nhóc người phương Bắc còn chưa đi ngủ trong phòng tận mắt chứng kiến Tô Ngữ Bạch hai tay nắm chặt, con mắt lóe sáng nhìn chằm chằm màn hình máy tính _ bộ dạng ngu ngốc điển hình.

Một phút đồng hồ trôi qua, Thâm Uyên không nói gì, Tô Ngữ Bạch nghĩ, hay là người ta vừa vắn có chuyện khác.

Năm phút đồng hồ trôi qua, Thâm Uyên vẫn không lên tiếng, Tô Ngữ Bạch mở tài liệu của Thâm Uyên ra xem, nick vẫn là hai chữ ngắn gọn như trước — Thâm Uyên, avar là một cái lốc xoáy đen như mực, đại khái thể hiện ý Vực Sâu (Thâm Uyên nghĩa là Vực sâu, vực thẳm). Rất hợp với tên của hắn, Tô Ngữ Bạch nghĩ như vậy, tư liệu ngoại trừ ngày sinh, những cái khác đều không điền, ký tên cũng là một câu đơn giản, gần đây bạn không tiếp kịch mới ^ ^;

Mười phút đồng hồ trôi qua, Thâm Uyên vẫn không nói gì như cũ, tâm trạng Tô Ngữ Bạch chán muốn chết, đành mò xem Không gian của Thâm Uyên(1) thì được hệ thống thông báo, Không gian của Thâm Uyên private, bản thân không có tư cách tiến vào xem QAQ fan nào tàn nào đó bùm lấy vết thương BLX bị thương rỉ máu, ảo não đóng trang mạng, thất vọng một chút rồi lại ngo ngoáy trước máy tính ngồi chờ.

Mười lăm phút trôi qua, rốt cuộc Tô Ngữ Bạch cũng nổi giận, cuối cùng cũng không kiên nhẫn nổi nữa, cuối cùng cũng chờ không nổi nữa, cuối cùng cũng quyết định logout, thành ra khi anh di chuột đến nút đỏ đỏ nào đó thì cái avar màu đen của Thâm Uyên lại nhấp nháy.

.....

Hỏi đất đất không thấu, hỏi trời trời không nghe.

Ni mã(2) người này tuyệt đối là cố tình đi?! Cho dù hắn là đại thần, cho dù hắn là thần tượng, giờ phút này Tô Ngữ Bạch chỉ muốn tấn cho hắn một trận!!

Vỗ nhẹ ngực mấy cái, dùng năm giây tìm lại bình yên, khôi phục nội tâm đang cuộn cuộn dậy sóng, rồi mới bình tĩnh nhấp mở, chỉ thấy trong khung đối thoại, người kia dùng kiểu màu đen cỡ lớn gửi tới mấy chữ: Xin chào, tôi là fan nào tàn bí mật.

Hoàn chương 6.

(1) Không gian của QQ: giống như kiểu blog 360 của yahoo ý.

(2) Ni mã: một câu chửi.

(****) Khi dùng QQ, khi add friend, QQ sẽ kêu “khụ khụ” (tiếng ho ấy).

7. Chương 7: [xã Phát Thanh]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong mười lăm phút chờ đợi Thâm Uyên lên tiếng kia, Tô Ngữ Bạch đã tưởng tượng rất nhiều lần về nội dung hẳn muốn nói, ví dụ như kịch mới “Thuyết quỷ súc”; ví dụ như biểu hiện của anh trong buổi Pia diễn thử hôm nay; ví dụ như dùng thân phận tiền bối chỉ bảo cho anh; ví dụ như giải thích vì sao hôm nay hẳn không bình thường như thế Thế nhưng Tô Ngữ Bạch đã nghĩ ra nhiều kiểu như vậy mà chỉ bằng một câu nói của Thâm Uyên đã trực tiếp khiến anh chỉ có thể , mai mắt nhìn câu trả lời của Thâm Uyên còn hờn vía lại bay mất.

Đề Lạp Mễ Tô: = =

Thâm Uyên: — 3 – Ai da, Tiểu Mễ Tô, đây là thái độ đối đãi với thần tượng của cậu sao

Đề Lạp Mễ Tô: = =!!!

Đề Lạp Mễ Tô: Chào đại thần.

Thâm Uyên: ()/ Tiểu Mễ Tô, lại ôm một cái

~Đề Lạp Mễ Tô:

Hiện tại Tô Ngữ Bạch thật sự rất muốn xuyên qua màn hình máy tính nho nhỏ, bò đến xem trong đầu người ở bên kia có phải chứa toàn bã đậu hay không. Mẹ nó. Người vừa mới đòi hun hun, lại đòi ôm một cái, còn làm đủ các loại biểu tình giả vờ đáng yêu thực sự chính là người mang danh hiệu quỷ súc đại tổng công Thâm Uyên sama sao?!! Nhất định là cách mở máy tính của anh hôm nay không đúng rồi QAQ

Đề Lạp Mễ Tô: Sama Tìm tôi có chuyện gì sao?

Thâm Uyên: ^ ^ Không có việc gì.

Không có việc gì cái đầu mẹ cậu. Tô Ngữ Bạch nhìn đến mấy chữ này thực chỉ muốn ném mấy lời đang nghĩ ra đập vào mặt tên kia, nhưng mà anh vẫn kiềm chế một chút, nhẫn nhịn một chút. Dù sao bất kể hấn động kinh thế nào, não tàn thế nào, ít nhất thanh âm của hắn vẫn khiến anh muốn ngừng mà không ngừng được, hắn vẫn là thần tượng mà anh sùng bái mà.

Vì thế Tô Ngữ Bạch nhắm con mắt bên trái, híp con mắt bên phải với mấy lời trên khung đối thoại, đang chuẩn bị ẩn tất đi, câu tiếp theo của Thâm Uyên trong khung chat lại nhảy ra lập tức kéo anh lại, mà còn là một cú sét đánh cho anh chầy khét.

Thâm Uyên: ^ ^ Chỉ là muốn câu dẫn cậu mà thôi.

Chỉ là muốn câu dẫn cậu mà thôi..... Tô Ngữ Bạch ngơ ngẩn nhìn mấy chữ này, thân mình lơ lửng trôi theo đầu óc, “thình thịch” một cái liền chết máy. Vì thế với đại não đã đình công, phản ứng đầu tiên của thân thể Tô Ngữ Bạch chính là trực tiếp tắt máy tính, bò lên giường cuộn chần, miệng niệm ba lần “mình đang nằm mơ, mình đang nằm mơ, mình đang nằm mơ” rồi lập tức nhắm mắt, nặng nề rơi vào mộng mị.

Không sai, đối với Thâm Uyên càng ngày càng lộ bản chất, càng ngày càng đùa giỡn quá trớn, bạn Tô nào đó uất ức lựa chọn trốn chạy = =b

Đêm khuya bao phủ, Tô Ngữ Bạch mơ thấy một giấc mộng rất kỳ quái. Trong mộng có một người đàn ông thân hình cao lớn, trên mặt dán một bức ảnh một cái vực sâu đen kịt, tay lại tự cầm lấy khuôn mặt của hắn, dùng thanh âm trầm thấp lại tràn đầy từ tính mê hoặc của Thâm Uyên mà anh rất quen thuộc, không ngừng nói với anh

Mễ Tô sama, câu câu dẫn

Tô Ngữ Bạch lập tức bị dọa đến hai mắt trừng mở, lưng sồn đầy gai ốc, toát hết một thân mồ hôi lạnh.

Nằm lại.

Đây là cái thể loại mộng gì đây, cái thể loại mộng gì đây, cái thể loại mộng gì đây? Trong đầu Tô Ngữ Bạch thấy một trăm con thảo nê mã âm âm chạy qua.

Tô Ngữ Bạch không phải là người lười biếng, sau khi bình tĩnh dù có ngủ tiếp cũng rất khó ngủ sâu, vì vậy anh dứt khoát rời giường, đứng lên, xuống giường, gấp chăn, đi phòng tắm rửa mặt. Làm xong một loạt động tác như vậy, Tô Ngữ Bạch mới thông thả mở điện thoại di động. Trên màn hình điện thoại hiển thị rõ 7:05 phút sáng.

Tô Ngữ Bạch nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm che lấp ánh sáng ban mai kia. Sáng sớm tháng chín vô cùng mát mẻ, không khí cũng mang theo một chút hương vị vừa ẩm ướt vừa trong lành. Anh mở toang hai cánh cửa, hít sâu vài hơi, cảm thụ đủ sức sống của thiên nhiên mới thay quần áo chuẩn bị đến xã phát thanh.

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời, đáng lẽ phải là lúc tất cả mọi người được nằm trong ổ chăn ấm áp, lười biếng ngủ nướng. Thế nhưng những người lười biếng hôm nay cũng không nhiều, quảng trường đại học A tấp nập cả biển người, vô cùng náo nhiệt.

Muốn hỏi vì sao á, chân tướng chỉ có một, hôm nay chính là ngày các xã đoàn chiêu mộ tân sinh (.).

Đoàn thể xã hội của đại học A số lượng đông đảo mà lại toàn thiên về một chiều hướng vô cùng kỳ quặc, (tuy là rất nhiều xã đoàn đều thuộc loại không làm việc đảng hoàng) nhưng mà đại học A cũng có mấy xã đoàn có chút danh tiếng, ví dụ như xã phát thanh, ví dụ như xã văn học, văn văn và mây mây.

Học kỳ mới, đại học A nghênh đón rất nhiều sinh viên mới vào trường, đây là cơ hội mang đến một nguồn nhân lực dồi dào mới cho các xã đoàn, mỗi xã đoàn đều hằm hè xắn tay áo, hướng tới mục đích kiếm cho xã mình một đám nhân tài mới đến làm người kế nghiệp, không quan trọng mạnh hay yếu, sự cạnh tranh vô cùng quyết liệt, mà xã phát thanh tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà hôm nay chính là lúc xã phát thanh phỏng vấn người mới, thân là phó xã trưởng xúi quẩy bị kêu đi làm vật hi sinh của xã phát thanh, một trong ba vị giám khảo phỏng vấn người mới, Tô Ngữ Bạch gánh trên vai một trách nhiệm nặng nề, chiêu mộ thêm nhân tài cho xã phát thanh, quyết định của anh sẽ dẫn đến kết quả người mới có được làm xã viên của xã phát thanh hay không.

Tuy rằng Tô Ngữ Bạch chỉ là sinh viên năm hai, thế nhưng anh đã có thể xem như là nhân vật nòng cốt + một trong ba trụ cột lớn trong truyền thuyết của xã phát thanh, còn về phần vì sao thời gian gia nhập của anh ngắn hơn mấy tên tiểu trong suốt năm ba kia nhiều như vậy, tôi nghĩ, đương nhiên là do chênh lệch về năng lực rồi (.)

Khi Tô Ngữ Bạch đến được xã phát thanh thì bên ngoài xã đã tụ tập rất nhiều người rồi. Liếc mắt một cái, có lùn có cao, có xấu có đẹp, có nam có nữ, có ngụy nương, có nhân yêu, có yêu nhân, xem ra các tiết mục phát thanh này vẫn được rất nhiều người yêu thích, tuy không loại bỏ những ý đồ gia nhập đơn thuần thì vẫn cảm thấy các tiết mục phát thanh bình thường cũng khá hỗn loạn.

Nhiều người cùng tụ lại, một người thở ra, một người hít vào hiển nhiên đã khiến không khí trở nên vẫn đục, xung quanh cũng ồn ào hơn. Tô Ngữ Bạch nhíu nhíu mày, muốn vào xã bằng cửa trước nhưng cánh cửa lại bị một đồng người vây chặt, anh thân thể gầy yếu một mét bảy căn bản chen không lọt. Chen được hai phút không những không tiến thêm được bước nào mà còn đụng phải một người cao mét tám mấy. Người nọ đã đứng ở cửa đợi thật lâu, tâm tình có chút nóng nảy, bị đụng phải thái độ dĩ nhiên khó mà ôn hòa, gầm nhẹ nói mát Tô Ngữ Bạch mấy câu, khiến người bình tĩnh như Tô Ngữ Bạch cũng phải phát hỏa.

Hừ, ni mã cậu, có biết anh đây là ai không? Chốc lát phỏng vấn đừng mong qua (^) !!

Đại khái do vẻ ngoài Tô Ngữ Bạch thanh tú, da dẻ trắng bóc, hiện tại mặt lại đỏ lên cần môi ủy khuất, càng thêm vài phần điểm đậm đáng yêu, liền khiến quần chúng vây quanh tâm không đành lòng, đứng ra nói giúp anh.

“Bạn học, nhìn cậu thế này có phải là cần đi vào trong rất gấp không?”

Tô Ngữ Bạch ngẩn người một lúc mới phản ứng được người nọ là đang hỏi anh, vì thế anh liền vội vàng trả lời: “Ừ, tôi là phó xã trưởng, cần đi vào trong chuẩn bị tư liệu phỏng vấn người mới.” Nói xong còn tăng lực đạo ôm tập tài liệu trên tay để tăng cường độ tin cậy.

“Ha ha...” Người nọ khẽ cười nhẹ một tiếng rồi thanh thanh cổ họng, gia tăng âm lượng nói với đám người đang đứng chắn cửa xã phát thanh kia một câu: “Mọi người làm ơn tránh đường cho phó xã trưởng đi qua

cái nào.”

Thanh âm của hắn vô cùng, vô cùng, vô cùng dễ nghe, tăng âm lượng càng khiến người khác chú mục. Vì thế ngay sau đó, mọi người liền sôi nổi quay đầu lại nhao nhao nhìn về hướng phát ra tiếng nói ấy. Tô Ngữ Bạch cảm thấy chính mình chỉ là một người thường, mà người kia tốt xấu gì cũng đã mở cho mình một con đường bèn như nước chảy bèo trôi lướt qua.

Còn những người ở đây đều cảm giác như bị cặp mắt hoa đào đang cười chúm chím kia phát ra một luồng điện mê hoặc mắt hồn.

8. Chương 8: [vượt Qua Phỏng Vấn]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngay khi Tô Ngữ Bạch đang đầu nhón với đôi mắt hoa đào tích điện kia, mọi người xung quanh cùng với tiếng ồn ào dường như đã tự động biến thành một bức bình phong che chở quanh không gian, dùng văn nghệ để miêu tả thì chính là—— thế giới nháy mắt trở nên an tĩnh đến lạ thường, trong đáy mắt của hai người bọn họ dường như chỉ có hình bóng của đối phương

Khụ khụ, khôi phục trạng thái bình thường, thanh niên đầu hai như Tô Ngữ Bạch sao có thể có ý nghĩ phiến

tình như thế?

Sẽ không.

Cho nên giờ phút này đây, nội tâm Tô Ngữ Bạch không ngừng suy nghĩ chính là: Đáng ghét(1), thật anh tuấn, thiếu chút nữa là bị chói mù mắt rồi +__+

Sự thật chứng minh mị lực của trai đẹp ngay lập tức có tác dụng nha, gần kia con người ban nãy không thêm để ý Tô Ngữ Bạch, hiện tại thì nam tử vừa nói một câu, mọi người liền thần tốc trải ra một con đường rộng rãi cho anh, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không nhìn ra được.

“Học trưởng, vào đi thôi.” Thanh âm của cậu trai khôi ngô tuấn tú kia đã A(2)mất hồn của anh lại vang lên bên tai, có lẽ vì để phối hợp với vẻ ngoài đẹp trai chói lòa và thanh âm ôn nhu, hẳn phi thường lịch sự tử tế, làm một cái động tác mời anh.

Tô Ngữ Bạch .

A, cảnh tượng này sao nhìn quen mắt vậy __

A, đây không phải là tình tiết thối nát trong Shoujo manga(3) sao __

A, cười cái mông, lớn lên đẹp trai thì giỏi lắm sao hả __

Tuy rằng Tô Ngữ Bạch vô cùng mong muốn được lập tức bỏ của chạy lấy người, nhưng mà giờ phút này lại chính là lúc xã phát thanh tuyển người mới. Mục tiêu vì một tương lai sáng lạn sau này là một chuyện vô cùng quan trọng, anh đành lấy thân mình hi sinh vì nghĩa lớn, sao có thể để ân oán cả nhân làm hỏng hết việc đây? (”)

Vì vậy Tô Ngữ Bạch cố nén xúc động mãnh liệt khiến cho khóe miệng giật giật mạnh mẽ, gắng gượng nhắm mắt lờ đi cái xấu hổ này, mỉm cười thất bại rồi bước đi dưới cái nhìn nóng rực của mọi người, nhịp chân cứng nhắc, gian nan chạy vào xã phát thanh.

Kỳ phỏng vấn của xã phát thanh đối với người có chuẩn bị mà đến, nắm vững kiến thức cơ bản về phát thanh hoặc là đã có kinh nghiệm mà nói, hầu như chẳng khác nào một món điểm tâm, hoàn toàn có thể ung dung vượt qua các câu hỏi.

Nhưng mà có thể nói bọn họ vẫn không tốt số, gặp phải giám khảo Tô Ngữ Bạch.

Phải biết rằng Tô Ngữ Bạch là ai chứ? Thiên tài của tổ phát thanh có năng lực phi thường! Đủ trí (gian trá) nhiều mưu (giảo hoạt) như anh sao có thể để họ nhàn nhã mà qua đây? (__)

Vì thế Tô Ngữ Bạch đặc biệt chuẩn bị một đồng tiết mục phát thanh OOX lộn xộn xem như là đề phỏng vấn.

Chúng ta có thể thử mở một cái ra xem thử nào.

Chào buổi tối các bạn học đại học A yêu quý, dưới đây, chúng tôi xin được tổng hợp một số tin tức mới phát sinh ở đại học A. Ngày 20 tháng 4, một nam sinh nào đó muốn bày tỏ tình yêu với một nữ sinh nên đã cùng các bạn cùng lớp đứng dưới ký túc xá nữ lớn giọng hát “Pháp Hải em không hiểu tình yêu”, với hy vọng có thể gửi đến cô tình yêu tha thiết của mình, hát đến thâm tình khiến trái tim mỏng manh của thiếu nữ cảm động đến dòng lệ tuôn trào chuẩn bị lao vào vòng tay của nam sinh A ôm một cái, nam sinh B đột nhiên nhanh chân trước khi cô đến bên nam sinh A liền ôm cô vào ngực nói ~ một ~ tuyên ~ ngôn ~ tình ~ yêu

~“Á, Vĩnh Kỳ ~ Sao người lại là Thư Hoàn(4)

”

Không sai, đây là một bài phát thanh hỗn hợp với cầu huyết Quỳnh Dao, chính là do Tô Ngữ Bạch mà đặc biệt viết ra để tuyển mộ người mới, đương nhiên số lượng bài phát thanh nhiều không đếm xuể mà đều khó khăn vô cùng, chỉ có điều từ nội dung của một bài thì có thể biết đại đa số mọi người đều vì cái này mà như bị sét đánh cháy khét. (__)

Mà điều kiện thông qua phỏng vấn là: khuôn mặt tươi cười, thái độ đoàn chính, không cầu thả, đem bản thảo đọc trôi chảy một lần, diễn xuất tươi cười lúc phát thanh không được biến đổi, nếu như xuất hiện biểu cảm khác ví dụ như khóe miệng co quắp, sùi bọt mép (.....) mắt trợn trắng dã, chỉ có thể tiếc nuối nói cho bạn biết, OVER, bạn bị loại; còn có quan trọng nhất là tuyệt- đối- không- được cười một tràng, nếu như sơ ý nở nụ cười hoặc là khóc, vậy cũng chính là mối di hận suốt đời nói cho bạn biết, bạn cũng như người kia hoa hoa lệ lệ nổi ao.

Đề thi biến thái như thế cùng với điều kiện thông qua đã khiến rất nhiều người chỉ đơn thuần muốn tham gia góp vui, nghĩ muốn học phần hoặc là không có kiến thức căn bản đều vô cùng khiếp sợ, không chút chậm trễ lập tức rút lui. Tuy là loại đi được nhiều căn nhưng bởi rằng phỏng vấn quá khó khăn khiến rất nhiều người thật tình nghĩ muốn tham gia xã phát thanh cũng tiếc nuối không lọt qua được kỳ khảo sát, chỉ có thể tâm không cam, tình không nguyện tiêu sái rời đi. Đám đại biểu nhân dân đứng chắn cửa xã phát thanh lúc này cũng dần tản đi, người thông qua phỏng vấn tự nhiên chỉ còn là số ít, mà mấy người thông qua sau khi ra khỏi phòng phát thanh không phải là lặng lẽ ở trong lòng mắng chửi giám khảo biến thái thì cũng là hai mắt trắng dã nhìn trời phẫn nộ, bước đi nặng nề quay về phòng ngủ. Tóm lại, chưa từng thấy người nào có thể giữa mặt lên trời cuồng tiếu mừng cuối cùng cũng vào được xã đoàn (_)

Bất quá đề thi của Tô Ngữ Bạch cũng không phải là vô ích, mấy người thông qua phỏng vấn ấy, đều là cao thủ đấy

~~()~~*

Thời điểm bận rộn, buổi sáng nháy mắt liền trôi qua, Tô Ngữ Bạch nhìn đồng hồ, nhìn cái cậu bé bọt biển tức cười trên đồng hồ kia chỉ 11:45.

Tô Ngữ Bạch sờ sờ bụng, ừm, bởi vì sáng lười biếng không ăn cơm đã chạy thẳng qua ra đây, hiện tại bụng cũng đói rồi, thỉnh thoảng còn kêu lên mấy tiếng kháng nghị lục cục lục cục (_)b, dùng tục ngữ để hình dung thì chính là: đói đến nổi da bụng dán vào da lưng.

Dân dĩ thực vi thiên(5), trong trời đất bao la ăn cơm là lớn nhất, vì suy nghĩ cho cái dạ dày của đáng yêu của mình, Tô Ngữ Bạch dứt khoát lên tiếng đưa ra ý kiến hay là tạm dùng phỏng vấn ở đây, ăn một bữa cơm rồi quay lại tiếp tục?

Đề nghị của anh lập tức bị cả xã phát thanh hung ác độc địa kia gạt bỏ.

Nguyên nhân? Lí do chính là vì một người tiếp theo, dù sao đói chết cũng phải bắt hẩn (khụ khụ) nói thử một đoạn gì đó, đang đóng phim truyền hình đấy à!***

Vì vậy bạn học Tô đáng thương của chúng ta chỉ có thể bất mãn chép chép miệng, rồi lại đáng thương hề hề ôm một bụng ủy khuất uể oải ghé cả người nằm dài lên bàn hô một tiếng với cánh cửa: “”Mời ~ người ~ tiếp theo

”

Nương theo tiếng cửa mở là những tiếng bước chân khe khẽ, thân hình người dự thi cuối cùng cũng lộ rõ!!

“Chào các đàn anh ^_~”

Tô Ngữ Bạch vốn đang ôm đau bệnh tật ghé vào bàn, tinh thần sa sút nhưng vừa nghe thấy giọng nói này liền giật nảy cả mình.

Thanh âm tiêu hồn quen thuộc này chẳng phải là của

Tô Ngữ Bạch ngẩng mạnh đầu liếc nhìn tên người dự thi, người đứng trước mặt quả nhiên là anh chàng A khôi ngô tuấn tú đã từng giúp anh.

Thế giới nội tâm của Tô Ngữ Bạch hiện tại là cái dạng này:

Thiên thần Tô: Thì ra cậu ta cũng đến tham gia phỏng vấn O__O

Ác quỷ Tô: Bằng không thì đến làm gì? Người cho rằng hẳn đặc biệt xuất hiện chỉ để đến giúp người? ←
←

Thiên thần Tô: Tác giả nào tàn như thế không chừng có thể bày ra loại này chứ QUQ

Ác quỷ Tô: —

Thiên thần Tô: QAQ

Tiểu kịch trường nội tâm kết thúc.

Thoáng kinh ngạc, Tô Ngữ Bạch mau chóng khôi phục như cũ, một lần nữa hóa thân thành Đại Vương hà khắc, bùm bùm tuôn ra một tràng rồi đưa bản thảo cho bạn A anh tuấn.

Nội dung lời nói của Tô Ngữ Bạch đại khái là: Từ bên trong bốc ra một bản phát thanh, đọc xong nếu có thể đạt được yêu cầu của chúng tôi thì cậu qua cửa. Được rồi, nhanh lên một chút, tôi đã đói bụng, muốn nhanh kết thúc còn đi ăn cơm QUQ

Bạn nam A bị lời nói và hành động cấp bách như thế của Tô Ngữ Bạch dọa cho ngốc lảng, nhưng hẳn cũng là người có khả năng hồi phục cực mạnh, không đến hai giây đã khôi phục như thường. Hắn vươn mấy ngón tay thon dài ra, tùy ý rút một tờ trong đồng bản thảo Tô Ngữ Bạch đưa ra, rồi hướng Tô Ngữ Bạch nở một nụ cười mê hồn.

“Được đàn anh, em sẽ tốc chiến tốc thắng, không làm chậm trễ giờ ăn của mọi người ^_”

Đáng ghét, có cần cười mê người như thế không, không hiểu tại sao lại khiến cho giọng điệu và cảm giác của người khác bất giác cũng trở nên an ổn hơn QUQ

“Khụ khụ...” Bạn A thanh thanh hòng, cầm lấy bản thảo bắt đầu đọc, “Các bạn học A đại thân mến, buổi sáng tốt lành, dưới đây là ba mươi phút chơi cùng bạn mỗi ngày. Chúng ta trước tiên đến xem cuộc thảo luận của tiến sĩ sinh nào đó và đàn chị năm tư của A đại về đề tài tiến sĩ sinh có phổ biến hay không”

Kế tiếp là, tất cả mọi người có mặt ở đây đều đắm chìm trong bài phát thanh tiêu hồn của bạn A, không cách nào thoát khỏi, cho đến tận khi bạn A đọc xong bài phát thanh thì vẫn còn mơ màng không hồi tỉnh lại được.

“Như vậy, xã trưởng, em đã thông qua phỏng vấn sao? ^_”

“Có thể, có thể, tuyệt đối có thể a a a!!!” Tô Ngữ Bạch còn chưa kịp định hồn để nghe được câu hỏi của bạn A thì xã trưởng đã kích động vỗ bàn phê chuẩn thông qua, “Ha ha ha đọc thật tốt, sống động như thật, xử lý ngữ điệu quá tuyệt, lúc nên bình thản thì bình thản, nên hùng hồn thì hùng hồn. Nhân tà ha ha. Với nhân tài này, tổ phát thanh của chúng ta sẽ là hưng thịnh mãi không suy rồi ha ha ha ha ha ha.....” Căn phòng của xã phát thanh vốn không rộng nên trong nháy mắt liền tràn ngập tiếng dâm dăng của tên xã trưởng, cho dù xã trưởng bị ngăn lại thì tiếng cười ấy vẫn quanh quẩn vang vọng trên trần nhà, mãi mà không tán đi được.

Tô Ngữ Bạch cũng là bị biểu hiện của bạn A làm cho kinh diễm một phen, nhưng thân là phái nội liễm, anh chỉ kích động không thôi ở bên trong, mặt ngoài thoát nhìn như vẫn rất bình tĩnh.

Chuyện đùa, nếu như anh cũng giống tên ngốc xã trưởng thích cười ba hoa chích chòe kia thì chẳng phải hình tượng trầm ổn của anh sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát sao. Anh mới không cần như vậy (^)

Thế là có thể thấy rõ, bạn học Tô đúng là đứa trẻ biệt nữ.

Tô Ngữ Bạch giả vờ bình tĩnh nhìn đông, nhìn tây, rồi mới rón rén liếc bản đăng kí báo danh vô cùng đơn giản của bạn A.

Chỉ thấy trên tờ giấy hơi mỏng, bạn A dùng kiểu chữ thư pháp tiêu sái viết: Mạc Thiệu Uyên, năm nhất hệ tiếng Trung.

Quả nhiên là không chỉ có người đẹp mà đến chữ cũng phóng khoáng, tên cũng hay QAQ

Tô Ngữ Bạch cực kỳ hâm mộ ngược nhìn bạn A, không đúng, là Mạc Thiệu Uyên, vừa vặn đón được đường nhìn của Mạc Thiệu Uyên vọng tới. Anh có chút xấu hổ, không biết nên nhìn thẳng không lẫn tránh với

hắn hay là nên đem tầm mắt dời đi. Không đợi Tô Ngữ Bạch rồi rầm xong, bạn học Mạc đã nghiêng – đầu – nhả nhận cười với anh.

Một nụ cười trong sáng nhả nhận như gió xuân kia trong nháy mắt đã rút sạch giá trị HP của bạn học Tô Ngữ Bạch yếu ớt.

Đáng ghét a a a. Đã nói không cần cười đẹp mắt như vậy. Người này quả thực là tiểu yêu tinh mê hoặc người QAQ.

Hoàn chương 8.

(1) Nguyên văn là (wo4cao2): ngôn ngữ mạng, thật ra nghĩa là một câu chửi bậy, đồng âm với (wo3) nghĩa là “Ta”, đồng âm với (cao1) nghĩa là “Thao”. Ghép lại là “Ta Thao” ~ vì lịch sự nên mọi người bây giờ toàn viết là .

(2) A: chỉ hành động trộm, câu trộm.

(3) Shoujo manga: truyện tranh thiếu nữ. =]]]]]] Anh Bạch đúng là trạch nam tiêu chuẩn.

(4) Ai không biết mời liên hệ GG.

(5) “Dân dĩ thực vi thiên”: người lấy việc ăn làm trời.

9. Chương 9: [ăn Lẩu]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trải qua một cuộc phỏng vấn nghiêm khắc, xã phát thanh cuối cùng cũng kết nạp thành công một đám tài nguyên mới — thành công đưa vào xã năm thành viên mới có năng lực không tồi, âu cũng thật đáng mừng.

Xã trưởng xã phát thanh là một chàng trai hào phóng đến từ Đông Bắc, khi vui vẻ sẽ dễ dàng kêu gọi mọi người đến quán ăn, để mọi người mặc sức gọi, hân mời khách! Vì thế đoàn người của xã phát thanh cùng với Mạc Thiệu Uyên vừa mới qua được vòng phỏng vấn trở thành thành viên mới đều có may mắn được hưởng một bữa cơm trưa thịnh soạn.

Mọi người bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định đi hàng lẩu khu phụ cận đại học A đàn đúm một trận. Nguyên nhân chính cho sự quyết định này có hai cái: thứ nhất, nơi đó đồ ăn ngon, tiện lợi lại rẻ, thực tế, mọi người có thể ăn thoải mái, đồng thời còn nhân tiện có thể đảm bảo cho sự an nguy của ví tiền nhà xã trưởng không đến mức viêm nặng; thứ hai là một đám người cùng ăn một nồi lẩu tạo không khí đầm ấm, rất náo nhiệt, thử nghĩ, nếu như cả đám thành thành thật thật ngồi ở căn tin hoặc ở một tiệm cơm nào đó, mỗi đứa một bát cơm mà ăn, vậy chẳng còn gì thú vị, không bằng ai về nhà nấu cho xong, khỏi liên hoan.

Do đó ma cũ ma mới của xã phát thanh liền xuất phát, mười mấy người rờn rần kéo nhau từ phòng phát thanh đến quán lẩu.

Tô Ngữ Bạch đói mờ hai mắt, vừa tiến vào quán lẩu đã được hương thơm quyến rũ từ bốn kia vấn vương, hai mắt như biến thành màu xanh đoạt lấy menu trong tay phục vụ liên tục gọi một đồng món ngon. Lúc Tô Ngữ Bạch nhoay nhoáy gọi món luôn chịu cái nhìn chăm chăm nóng bỏng của xã trưởng, mặc dù ở bên ngoài vẫn cười nói mọi người đừng khách khí, cứ tha hồ ăn uống nhưng trong bụng lại âm thầm thay cái ví tiền đáng thương của mình mà gật lẹ, thuận tiện đem Tô Ngữ Bạch tòng xẻo ngàn vạn lần.

Ông đó nha, Tô Nhị Bạch, chuyên chọn những món đắt tiền, tôi nhớ kỹ rồi đấy (^)

Gọi xong đồ ăn, mọi người lần lượt ngồi vào bàn, mười mấy ghế tụ lại, không biết là vô tình hay cố ý mà Mạc Thiệu Uyên cứ khăng khăng ngồi cạnh ghế Tô Ngữ Bạch. Khi anh ngoảnh đầu nhìn hân liền nhận được một nụ cười rạng rỡ mê hồn.

Làm cái gì mà cứ thấy anh là hân lại cười? Anh có bộ dáng tức cười lắm sao →__→? Trong đầu Tô Ngữ Bạch cứ nghĩ ngợi lung tung. Đến khi nắm bắt được suy nghĩ của mình, anh lập tức phiên muộn, quyết định sau này nhất định không được YY loạn xạ trong đầu nữa, ừ!

Tuy là tâm tư Tô Ngữ Bạch đã bay cao bay xa, nhưng mà ở mặt ngoài vẫn bày vẻ bộ bình tĩnh, chống lại ánh mắt hoa đào quyến rũ của Mạc Thiệu Uyên. Trông anh vẫn đặc biệt thanh thoi, đặc biệt lịch sự, đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ hơn, có qua có lại mới toại lòng nhau mà.

Đây chính là cái mà người ta gọi là bạn cười tôi cười cả nhà cùng cười, không cười phí công cười, cười cũng phí công cười, phí công cười thì ai thêm cười ^ ^

Vì thế hai người liền lâm vào tình trạng quỵ dị cậu cười tôi cũng cười vả lại còn không có cách nào tự thoát khỏi, cũng may nhà hàng rất năng suất nhanh chóng mang nồi lẩu lên, chỉ chốc lát sau đồ ăn và các loại gia vị cũng dần dập kéo đến bàn, kéo dời ánh mắt của hai người đến nồi lẩu, cứu thoát họ khỏi số phần thảm thương vì khó miệng bị rút gân.

Nồi lẩu nóng hổi sôi bùng bùng tỏa ra nhiệt khí, mấy nữ sinh da dẻ mịn màng ngồi gần nồi đều bị hun cho hồng hồng, cũng may bây giờ không phải mùa hè, trong quán có mở điều hòa nhiệt độ, bằng không thực sự sẽ có cảm giác bị nấu chín.

Nồi vừa được đặt lên bếp, Tô Ngữ Bạch liền nhanh tay nhanh chân đổ nguyên hai cân thịt bò cùng một số đồ ăn khô vào nước đang sôi ùng ục bên trong, sau đó anh cầm đũa gỗ bát nhíp nhàng chờ thịt chín. Thế là bạn Tô nào đó thần nhiên làm ra hành động ngu ngốc mà còn cực kỳ vui sướng. Dù sao thì người trong xã

phát thanh có thể coi như đã tương đối quen thuộc với anh, còn cần tỏ vẻ bình tĩnh làm chi; mấy xã viên vẫn tưởng Tô Ngữ Bạch là loại người lãnh đạm, hơn nữa còn vô cùng sùng bái anh đều trợn mắt há mồm, chết lặng không nói nên lời nhìn anh, trong lòng cứ phải gọi là phức tạp. Mà cậu đàn em Mạc Thiệu Uyên nha Bên ngoài hắn có vẻ như không phản ứng gì quá lớn, trên mặt chỉ tràn ngập ý cười, dường như càng ngày càng đậm mà thôi.

Vắt vả lấm thịt cũng chín, Tô Ngữ Bạch như sói như hổ lao vào gấp hai miếng thịt bò, không cần biết xanh đỏ đen trắng như nào liền chấm tương rồi bỏ vào miệng. Tuy nói rằng ăn thế này đúng là sáng khoái, nhưng hình như anh đã quên mất một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.....

“Ái ui ——A ——!! Nóng nóng nóng!!” Sau khi Tô Ngữ Bạch nuốt vào hai miếng thịt bò liền lập tức gào như lợn nhúng nước sôi. Xã trưởng đại nhân chỉ có thể che miệng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Mau lấy nước đá cho cậu ta!”

Thật mất mặt! Có thể giả vờ như không biết tên này hay không? →__→ Đây là tiếng lòng chung của mọi người lúc này.

“Đàn anh, mở miệng, nước đến đây!” Mạc Thiệu Uyên tiếp nhận nước đá nhân viên phục vụ đưa qua, còn gạt đi móng vuốt đang vươn ra lấy nước của Tô Ngữ Bạch, tự mình dứt cho anh một cốc nước đá....

Tô Ngữ Bạch cũng biết một người đàn ông lại dứt nước cho mình ở trước mặt công chúng thực sự có điểm không thích hợp, nhưng đầu lưỡi và miệng đã sắp bị bỏng chết rồi, thời khắc nguy cấp, anh cũng không ngượng ngùng gì cả, trực tiếp uống cạn một hơi thật thống khoái.

Tuy mọi người trong xã phát thanh hiểu được hành động của Mạc Thiệu Uyên có phần kỳ quái nhưng bọn họ cũng không có để ý, tự cho rằng đó là tình yêu mến của đàn em đối với đàn anh.

Nhưng sự thực đã chứng minh, bọn họ đều sai cả rồi!

Hành động kế tiếp của Mạc Thiệu Uyên quả thực không chút nào – giống – hành – động – của – một – người – thường, xem chút làm mù đôi mắt chó mạp vàng 24k của bọn họ.

[Cấu huyết cảnh một]

Tô: A Σ(° °|||)

Mạc: Đàn anh *đưa tay chỉ miệng mình* anh ở chỗ này dính tương, *ôn nhu cầm giấy lau giúp anh* chú ý chút nha ^^

Tô:

[Thiên lôi cảnh hai]

Tô: A a a yêu nghiệt phương nào ăn luôn miếng thịt bò cuối cùng của tao QAQ!!!

Xã trưởng: *che miệng cười trộm*

Mạc: *Gấp tất cả thịt bò trong bát mình vào bát bạn Tô nào đó* Nếu đàn anh thích ăn thì cho anh hết đây ^^

[Sén rện cảnh ba]

Mạc: Đàn anh ăn nhiều cà rốt một chút, có thể bổ sung dinh dưỡng ^^

Tô: *nội tâm*: QAQ đáng ghét mình ghét nhất là ăn cà rốt, sao lại có cà rốt đại gian đại ác ở đây!! Nhưng nhìn vẻ mặt chân thành của hắn cười với mình, làm sao mình có thể không biết thẹn mà từ chối!!*

Sau đó xin lược bỏ N loại cảnh, một bữa cơm thế này, dù là thần kinh thô như Tô Ngữ Bạch cũng mơ hồ nhận ra một tia không thích hợp.

Anh làm sao lại có cảm giác, cậu đàn em năm nhất này, đối với anh, dường như, rất ân cần nha?

Nếu ngay cả Tô Ngữ Bạch cũng nhận thấy có điểm không đúng, những người khác đương nhiên càng không cần nói. Xã trưởng xã phát thanh giả bộ 13(1)lấy tay vuốt cằm cười đầm chiêu, bày ra một bộ “Tôi cái gì cũng biết hết” ngáp ngắn ngáp dài; các bạn nữ thì hai mắt đều phát quang, lén lút rút điện thoại ra chụp

ảnh, châu đầu ghé tai rúc rích cái gì đó, một đồng ánh mắt gian tà dao động không người trên người bọn họ, nhóm nam sinh còn lại một đám tôi nhìn ông, ông nhìn tôi, hai mặt ngơ ngác nhìn nhau.

Không khí chậm rãi trở nên quỷ dị, thậm chí còn duy trì đến tận khi tan cuộc.

Mạc Thiệu Uyên chăm sóc Tô Ngữ Bạch khiến anh xấu hổ khủng khiếp, lúc sau cũng không ăn thêm được cái gì, nghĩ thầm trên cột cũng đủ rồi thì nên thu tay lại đi, bằng không dọa người bỏ chạy thì cũng không tốt. Vì thế hắn bắt đầu thành thực ăn những gì còn sót lại trong bát mình, không tiếp tục làm ra hành động khiến cho người khác hiểu lầm nữa, ngẫu nhiên còn cùng xã trưởng hàn huyên vài câu về chuyện của xã phát thanh. Mọi người thấy Mạc Thiệu Uyên chủ động tránh né thì cũng không YY tiếp quan hệ của hai người họ, lại tiếp tục tiệc tùng, ăn no rồi thì ngồi nói chuyện phiếm. Cuối cùng Tô Ngữ Bạch cũng thoát khỏi tình cảnh xấu hổ trước ánh mắt của mọi người, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha ha, quả nhiên là bản thân tự mình đa tình tưởng ai cũng mê mình. Mạc Thiệu Uyên hẳn là đối với ai cũng nhiệt tình ha Hô hô... Tô Ngữ Bạch thả lỏng tâm tình đồng thời cũng không quên ở trong lòng tự tặc nã rằng hành động ám muội mập mờ của bạn học Mạc hôm nay chỉ là nịnh bợ.

Mạc Thiệu Uyên đáng thương hoàn toàn không biết hành động bản thân quan tâm người ta lại bị xuyên tạc sang cái dạng này, A-men (°)

Hoàn chương 9.

(1)13: gần giống chữ “B”, mà chữ “B” trong tiếng trung là viết tắt pinyin của (bi1) nghĩa là bức ép, cưỡng đoạt.

10. Chương 10: [cùng Bước Đi]

Mãi cho đến khi ăn uống no đủ, mọi người mới thỏa lòng thỏa dạ tùm năm tùm ba quay về trường. Tô Ngữ Bạch vốn định về cùng mấy đứa bạn tương đối thân trong xã phát thanh nhưng không biết làm sao khi anh vừa mới đứng lên liền có một tên âm hồn không tan cộng thêm vô cùng mặt dày xuất hiện trong nháy mắt.

“Đàn anh cũng ở khu nam đúng không? Vừa khéo em cũng vậy, chúng ta cùng đi thôi.” Mạc Thiệu Uyên nói như thế đấy.

Tô Ngữ Bạch nhìn hắn một cái, lại liếc mắt nhìn mấy tên bạn đang đứng chờ anh một cái, trong nhất thời anh cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Theo lý thuyết, Tô Ngữ Bạch không phải là rất thân thiết với hắn, hôm nay mới quen biết, anh hoàn toàn có thể từ chối Mạc Thiệu Uyên, nhưng mà không hiểu vì sao đối mặt với một Mạc Thiệu Uyên chân thành tha thiết, anh không nói nổi một chữ!

Hai bạn học đứng một bên chờ anh cũng được xem như là biết nhìn nét mặt, thấy Tô Ngữ Bạch ấp úng không nói được câu nào rõ ràng, nhìn nhìn lại dáng vẻ tươi cười bí hiểm của Mạc Thiệu Uyên đứng sau anh kia liền song song cùng cười một tiếng quái dị, viện bừa một cái cớ rồi thức thời không chút nghĩa khí chuồn đi mất, bỏ lại Tô Ngữ Bạch một mình ngổn ngang trong gió.

Kỳ thực có thể cùng đi mà hai cái thằng kia, chạy cái gì mà chạy, đồ khốn nạn!! Trong đầu Tô Ngữ Bạch có hàng vạn con thảo nê mã từ tốn chạy qua.

“Đàn anh, đi thôi?” Thanh âm của Mạc Thiệu lúc nào cũng rất tiêu hồn vang lên sau lưng anh, dù cho nội tâm Tô Ngữ Bạch đang rối loạn thế nào thì ngoài mặt anh vẫn biểu hiện rất bình tĩnh. Đó là lí do vì sao Tô Ngữ Bạch có thể bình thản gạt đầu, nhẹ giọng “ừ” một tiếng.

Nếu muốn dựa theo mấy cái cuốn truyện ngắn hoặc truyện tươi mát⁽¹⁾ mà nói, tình tiết vở kịch có thể diễn tả theo chiều hướng như sau: hai nam nam chính ngượng ngùng không tự nhiên rảo bước trên con đường nhỏ tĩnh lặng, làn gió ôn hòa nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt các anh, tóc mái hai người đều bị gió thổi bay bồng bềnh, hai bàn tay trắng nõn tinh tế gắt gao nắm chặt, anh một câu tôi một câu, nhẹ nhàng trò chuyện về những đề tài mà song phương đều cảm thấy hứng thú, bầu không khí đầm ấm yên ả, còn điểm thêm chút gì đó mập mờ ám muội.

Đáng tiếc đây không phải là truyện ngắn mà cũng không phải là truyện tươi mát, có đường nhỏ tĩnh lặng (vì đang là giờ ngủ trưa), gió nhẹ? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Hiện tại là mùa hè oi bức, tuy là đã sắp sang thu nhưng vào cái giờ mười hai giữa trưa này là lúc nắng nhất trong ngày, toàn thân xuất ra mị lực cũng không đầy lùi được ánh nắng rực rỡ kia vào xó xỉnh, nếu như không để cho nó âu yếm thì quyết không bỏ qua. Đường từ quán lẩu về trường học, nói dài cũng không dài lắm mà ngắn cũng không quá ngắn, cho tới khi không còn cảm giác gì, chịu ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào đỉnh đầu, Tô Ngữ Bạch bị phơi nắng đến đầu óc quay cuồng, trên người phủ một tầng mồ hôi, Mạc Thiệu Uyên nói với anh mấy câu một lúc rồi anh cũng mệt chẳng muốn phản ứng lại. Hắn tấn công vài lần đều không thành công không khỏi tự bẽ mặt,

ngậm miệng không nói lời nào nữa.

Vì thế hai người một trước một sau tiêu sái quay về trường, trên đầu là vầng thái dương tỏa nắng chói chang, nói chuyện cũng câu đáp câu không, hoàn toàn không có nổi một tia lãng mạn nào.

Vườn trường đại học A cũng không phải là rất lớn, nhưng tuyệt đối cũng không hề nhỏ, hai người Tô Mạc lấy tốc độ của rùa bò đến được trường học thì cũng đã mất khá nhiều thời gian. Cảnh vật trong vườn trường cũng khá hơn ngoài đường nhiều lắm. Vì mục tiêu xanh hóa trường học nên trồng rất nhiều các loại cây khác nhau, để tăng thêm mỹ quan liền kiến tạo một cái đài phun cỡ nhỏ, đi trong vườn trường có bóng râm của cây che phủ, rốt cuộc cũng cảm thấy mát mẻ khiến Tô Ngữ Bạch xúc động đến lệ rơi đầy mặt, rất có cảm giác được cứu vớt.

Đại học A phân thành hai khu Nam Bắc tùy theo chuyên ngành. Nếu Mạc Thiệu Uyên cùng anh ở một khu vậy nói không chừng thì chuyên ngành cũng giống nhau? Được bóng cây mát mẻ tưới dịu đi, tâm tình Tô Ngữ Bạch cũng không còn quá cáu kỉnh. Anh quay đầu lại liếc một chút, lần đầu tiên chủ động nói với Mạc Thiệu Uyên một mực im lặng đi theo sau lưng mình một câu: “Đàn em, chuyên Chuyên ngành của cậu là gì vậy?”

“Hả?” Mạc Thiệu Uyên dường như không nghĩ tới Tô Ngữ Bạch sẽ chủ động nói chuyện với mình, ngần người một lúc mới kịp phản ứng, trả lời: “Hệ Trung Văn.”

“Như vậy à” Tô Ngữ Bạch hơi hơi tiếc nuối đáp lại, sau đó lại là một đường trầm mặc không nói.

Thì ra chuyên ngành khác nhau. Thật là, cậu nói xem giọng nói của cậu hay như thế sao lại không học phát thanh tạo phúc cho nhân loại chứ, hừ! (^)

Tô Ngữ Bạch còn đang vì chuyện này mà bất bình thì đột nhiên được thông báo, mục tiêu mà anh muốn tới đã đến rồi.

“Đàn anh, ký túc xá của anh ở ngay tòa nhà kia đúng không? Đã tới rồi.”

“A? A, a” Tô Ngữ Bạch nhất thời không phản ứng kịp, mê mang “a” một tiếng, dừng một chút mới liên thanh nói như súng liên thanh.

Hóa ra bất tri bất giác đã chạy đến ký túc xá của anh rồi, vậy thì....

Tô Ngữ Bạch nghiêng đầu hỏi Mạc Thiệu Uyên: “Tôi tới rồi, ký túc xá của cậu ở đâu?”

Mạc Thiệu Uyên chỉ chỉ tòa nhà títt đằng trước, nói: “Còn phải đi thêm một đoạn nữa.”

“A, tôi đi trước đây, ở xã truyền thanh có cái gì không hiểu hay chỗ nào khó khăn đều có thể tới tìm tôi,

gặp lại sau.” Tô Ngữ Bạch nói mấy câu cùng hần rồi chuẩn bị quay đi chạy lấy người, đột nhiên bị người kéo lấy tay.

“Chờ chút, đàn anh, anh có thể cho em số di động và số QQ không?” Đối với vẻ mặt nghi ngờ của Tô Ngữ Bạch, Mạc Thiệu Uyên chỉ cười cười giải thích lí do hần đột nhiên giữ tay người kia, đương nhiên cũng chỉ giải thích một chút đồng thời cũng không quên nắm nắm một chút, một lúc sau mới lưu luyến buông cái móng vuốt xúc cảm khá tốt kia.

“A..... Đương nhiên có thể, di động là 136xxxxxxxx, QQ 1025.....” Tô Ngữ Bạch nói một loạt hai hàng số rồi dừng lại, vội vàng sửa giọng nói: “Ngại quá, mới rồi nói sai, QQ là 5733xxxxx.”

Ở giới vông phổi lâu ngày, Tô Ngữ Bạch thường xuyên đăng nhập cái QQ lấy tư cách CV đó, QQ cá nhân bởi vì đã lâu không lên đều mọc cỏ dại cả rồi, vừa này thuận mồm báo luôn số QQ trong vông phổi kia, may mà kịp thời phanh lại, thực là nguy hiểm mà!

“136xxxxxxxx và 5377xxxxx sao? Nhỡ kỹ rồi, đàn anh, em về sẽ thêm QQ của anh~” Mạc Thiệu Uyên cười cười với Tô Ngữ Bạch, chẳng qua, không biết vì sao, chung quy lại anh vẫn cảm thấy nụ cười dịu dàng ấm áp như nắng xuân kia lại có chút ý tứ sâu xa?

“Ừa ừa, cậu còn có việc sao? Không có việc gì nữa thì tôi lên trước đây?” Bị cái hóc môn nam tính mê người của Mạc Thiệu Uyên đang tản mát xung quanh lại còn dùng cái vẻ mặt hòa nhã như thể nhìn mình, cho dù người không hề chết ngất lúc ban trưa như Tô Ngữ Bạch cũng cảm thấy có chút ngại ngùng. Vì vậy anh liền hỏi một câu rồi đợi được câu trả lời không khác dự đoán lắm của Mạc Thiệu Uyên, anh lập tức chậm chậm chạy lên cầu thang.

Leo được mấy bậc, Tô Ngữ Bạch lại bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía con đường, Mạc Thiệu Uyên vẫn như trước đứng nguyên chỗ cũ, cặp mắt hoa đào mê người kia vẫn mang theo ý cười dõi theo anh Dù không muốn công nhận chút nào, Tô Ngữ Bạch vẫn là không muốn nói, anh, rất xấu hổ bị điện giật rồi, hơn nữa là bị điện giật đến nỗi Tô Ngữ Bạch rất ghét bản mà còn ngượng ngùng nhảy lên vài cái sung sướng, phản ứng như vậy đến bản thân Tô Ngữ Bạch còn thấy xem thường.

Tuy là hần rất tuần tú cũng rất có mị lực, thanh âm cũng vô cùng dễ nghe, nhưng mà mày nhảy cái P, bọn mày đều là con trai được không! (^)

“Á, cậu không đi sao?” Tô Ngữ Bạch mất tự nhiên hỏi nhỏ một câu, rồi nhận được một câu trả lời rất chi là cầu huyết.

“Em xem anh đi lên đã.” Mạc Thiệu Uyên đeo lên khuôn mặt tươi cười đạm nhiên không chút thay đổi nói ra một câu sét đánh.

Muốn hỏi tâm tình hiện tại của Tô Ngữ Bạch như nào, anh chỉ có thể đau đớn nói ra chữ: CMN.

Nếu như anh nhớ không lầm cảnh nam chính đưa nữ chính về nhà sau đó nhìn nữ chính lên lầu nói “anh

phải xem em lên mới yên lòng rồi đi” này không phải rất hay có trong mấy loại truyện kịch tình sao? Loại cảnh này thường phải phát sinh giữa các cặp yêu nhau mới đúng chứ? Anh cùng Mạc Thiệu Uyên, tình cảnh này là thế nào!!! Trong ngực Tô Ngữ Bạch như có hàng vạn con thảo nê mã cùng chạy qua, hơn nữa từng con còn tà mị cười với anh.

Cuối cùng Tô Ngữ Bạch chỉ có thể cố nén khoe miệng co quắp nói một câu “cậu cứ tự nhiên” rồi vội vàng bỏ chạy lên lầu. Tay run rẩy lôi được cái chìa khóa ra mở cửa, lúc này Tô Ngữ Bạch mới ần ần hồi hồn, hình như có chỗ nào không hợp lý lắm.

Chờ đã!!! Mạc Thiệu Uyên sao lại biết ký túc xá của anh?!!!

Hoàn chương 10.

(1) Chỉ mấy loại tiểu thuyết cầu huyết trên mạng.

11. Chương 11: [đổi Người Rồi]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Ngữ Bạch cũng tự mình hiểu lấy mình. Anh biết rõ có tiêu diệt hết các tế bào não của mình cũng không tìm ra được nguyên do Mạc Thiệu Uyên biết được anh ở ký túc xá nào, vì thế anh quả quyết không thêm nghĩ đến vấn đề này nữa.

Hai tên bạn cùng phòng kia đi làm thêm như thường lệ, Hạ Thần Lạc vẫn đang lười biếng rúc trong ổ chăn, ngủ từ tối qua đến tận bây giờ cũng có thể coi là quá lợi hại, Tô Ngữ Bạch không khỏi bái phục kỹ năng ngủ của Hạ Thần Lạc.

Tô Ngữ Bạch thoải mái đổi dép đi trong nhà, vào WC rửa mặt, đi ra lại mở máy tính, vật lộn với mạng trường mà bò lên chim cánh cụt. Lên đầu tiên là QQ vống phổi, rồi không quên nỗ lực bò lên cái QQ n nằm không đăng nhập của mình trong tiếng tích tích không ngừng, đợi Mạc Thiệu Uyên thêm bạn.

“Tích tích tích tích ——” Lấy tốc độ rùa đen cuối cùng cũng leo lên được QQ, nghe tiếng nhắc nhở có tin mới vang vọng, Tô Ngữ Bạch vừa âm thầm kêu hồng bét, vừa vội vàng tắt âm thanh. Làm xong một loạt động tác, Tô Ngữ Bạch mới kinh hồn táng đảm quay qua nhìn Hạ mĩ nhân đang say trong giấc mộng, cũng may uy lực của tiếng nhắc nhở cũng không lớn lắm, không đánh thức đến hắn. Thấy Hạ Thần Lạc vẫn ngủ say như trước, Tô Ngữ Bạch mới nhẹ thở dài một hơi.

Không phải là anh sợ gì, chỉ là bạn học Hạ khi rời giường thực đáng sợ cực kỳ, có một tên bạn cùng phòng như vậy, Tô Ngữ Bạch thật cảm thấy bó tay = =.

Đợi tầm mắt anh chuyển về máy tính lần nữa mới phát hiện không có cái loa nào tìm anh(1), tối hôm qua sau khi bản thân logout, Thẩm Uyên cũng không nói thêm câu nào, nhưng mà ava của diễn đàn tổ kịch “Thuyết quỷ súc” kia lại nhấp nháy nhấp nháy.

Tô Ngữ Bạch di chuột click vào cái ava đấy, 999+(2), cái đám người này không lẽ là nói từ hôm qua cho đến giờ sao = =? Tô Ngữ Bạch hơi toát mồ hôi hột, nhảu mở tin, đập vào mắt là lời nói của tập đoàn mấy em gái nhà Cháo kia.

[Biên kịch] Cháo Liên Tử Vĩ Ô Mai: Giờ phải làm sao đây?

[Hậu kỳ] Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết: Kỳ thực tôi vẫn luôn là fan điên cuồng của Văn Tôn _(:3) _ Một không muốn yêu nữa.

[Trang trí] Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào: Kỳ thực Văn Tôn sama cũng rất đáng thương.....

[Chuẩn bị] Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ? Chắc chắn là phải thay người rồi? Bằng không cứ thế này ra kịch thì có bao nhiêu người nguyện ý nghe đây? Chỉ biết thế nào cũng bị ném trứng? Mọi người, tôi không tìm được một CV tốt, mang đến cho tổ kịch phiền toái, trước tiên tôi nói lời xin lỗi ở đây.

[Biên kịch] Cháo Liên Tử Vị Ô Mai: Không có việc gì Bạc Hà, việc này ai cũng không dự đoán được.

[Trang trí] Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào: Đúng vậy, không phải lỗi của cô.

[Tuyên truyền] Tiểu Thủy: Chính là, chúng ta nên nói thế nào với Văn Tôn sama? Tình cảnh xấu hổ của anh ấy như vậy?

[Chuẩn bị] Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà:

[Trang trí] Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào:

[Hậu kỳ] Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết:

[Biên kịch] Cháo Liên Tử Vị Ô Mai:

Tô Ngữ Bạch nhìn màn hình xếp một hàng ba chấm ngăn nắp, không nhận được nhú mào.

Tình huống gì đây? Tổ kịch xảy ra chuyện gì sao? Hay là CV Văn Tôn xảy ra chuyện gì? Tô Ngữ Bạch gõ lên bàn phím mấy chữ, nhìn thấy không ổn lại xóa đi. Anh vẫn nên tự mình tìm hiểu xem, chờ chút xem mấy chị em này còn nói thêm gì nữa rồi hẵng nói. Nhưng mà có vẻ ban nay tuyên truyền Tiểu Thủy nói một câu hình như khó có lời giải đáp, tập đoàn em gái họ Cháo bảo trì đội hình phát dấu ba chấm thể hiện im lặng tuyệt đối. Tô Ngữ Bạch đợi chốc lát vẫn không thấy ai lên tiếng, bất đắc dĩ đành gõ ra ba chữ gửi đi

Sau đó anh liền cho rằng ông trời đang đùa với anh.

Bởi vì khi anh lên tiếng, đồng thời ID diễn đàn [Phương Dạ] Thâm Uyên cũng gửi đến một câu —— Làm sao vậy?

A a a vừa rồi còn lặng ngắt như tờ, sao đột nhiên lại khéo léo vừa vặn phát cùng lúc với Thâm Uyên!!! Sớm biết thế anh sẽ không đi quấy rầy mà âm thầm lắng nghe MD động tĩnh!!!

Quả nhiên Thâm Uyên trêu chọc Tô Ngữ Bạch hôm qua tự nhiên không thể buông tha cơ hội quý báu đùa giỡn anh rồi.

[Phương Dạ] Thâm Uyên: Ai u Tiểu Mễ Tô, chúng ta đồng bộ rồi ai u ^ ^

Tô Ngữ Bạch: “.....”

Tô Ngữ Bạch kéo kéo khóe miệng, còn không kịp đáp lại lời trêu chọc kia, cái đám mới rồi giả chết toàn bộ đều đứng lên gào rú như điên.

[Biên kịch] Cháo Liên Tử Vị Ô Mai: A, a, a mặc dù ở thời điểm này không nên nói những lời không đúng đắn nhưng tôi vẫn không nhận được muốn nói tôi ngửi thấy mùi JQ

[Chuẩn bị] Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Thịt Kho Tàu xếp hàng!! JQ oa oa!

[Trang trí] Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào: Đồng bộ quá đẹp!!

[Hậu kỳ] Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết: +1

[Tuyên truyền] Tiểu Thủy: +1008611

[Kiều Diệp] Đề Lạp Mễ Tô: = =

[Kiều Diệp] Đề Lạp Mễ Tô: Hiện tại không phải là lúc quan tâm đến điều này đi?

[Kiều Diệp] Đề Lạp Mễ Tô: Có chuyện gì? Vì sao cần thay người?

[Kiều Diệp] Đề Lạp Mễ Tô: Văn Tôn làm sao vậy?

[Phương Dạ] Thâm Uyên: Văn Tôn làm sao vậy?

[Trang trí] Cháo Mừng Tám Tháng Chạp Vị Anh Đào: Úc, lại cùng lúc!

[Hậu kỳ] Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết: Đồng bộ chết tiệt __(:3 __)

[Chuẩn bị] Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Thâm Uyên sama, Mễ Tô sama, xem bài post “Bổ sung” này liền hiểu.

Tô Ngữ Bạch thấy vẫn có người biết chuyện chính sự thì thật vui mừng. Nhấp một cái vào link Bạc Hà cô nương gửi cho, Tô Ngữ Bạch cũng thuận tay tắt đi QQ diễn đàn đang bàn luận về JQ của anh và Thâm Uyên.

Bài post vừa tải xong, Tô Ngữ Bạch đã bị cái tit dọa hết hồn.

Chết không biết xấu hổ cướp chồng người, khiến Tiểu Lâu cắt cổ tay tự vẫn, cho các người xem bộ mặt thật của Văn Tôn!!

Tô Ngữ Bạch mở to hai mắt trừng cái tit hơn mười giây mới xác nhận đây đúng là bài post anh muốn xem, nếu không phải trên đó có đề hai chữ Văn Tôn, Tô Ngữ Bạch thực muốn quay về hỏi em gái Bạc Hà có phải đã gửi sai link không, dù sao cái tiêu đề này thực sự rất cầu huyết = =.

Phát bài post là một ID Người Nhà Tiểu Lâu. Đầu tiên là hấn dùng hơn 800 chữ phong phú bày tỏ hấn chán ghét Văn Tôn tới cỡ nào, khinh thường biết bao, đợi khi viết xong chán ghét với khinh bỉ thì nối tiếp hơn 1000 chữ biểu đạt nỗi lòng đồng cảm và xót xa của hấn với Tiểu Lâu nhà hấn. Tô Ngữ Bạch kiểm chế sự kích động xem cho hết mấy lời vô ích thừa thãi phía trước, rốt cục cũng tiếp cận được đến hơn 2000 chữ trọng điểm.

Đại khái là Tiểu Lâu kia vốn là một đôi từ trên mạng lan ra hiện thực cùng một vị đại thần khác trong giới võng phối, một đôi phu phu đảm đảm, nhưng mà về sau tra công đại thần lại coi trọng hậu bối trong giới võng phối là CV Văn Tôn, bắt đầu tiến hành theo đuổi mãnh liệt. Văn Tôn biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn không nhịn được, nội tâm chân chính quỳ dưới đũng quần của đại thần, tra công có mới nới cũ liền dứt khoát chia tay với Tiểu Lâu, mỗi người một ngã, Bạch Liên Hoa nhược thụ Tiểu Lâu làm sao bằng lòng đây? Sau nhiều lần cầu xin không thành, Tiểu Lâu rốt cuộc cũng không chịu nổi áp lực, trong một đêm trắng sao gió mắt cắt cổ tay tự sát, nhưng mà lập tức bị người phát hiện đưa đi bệnh viện, hiện tại đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Lâu chủ giảng giải hoàn cảnh đáng thương của Tiểu Lâu kia, còn bổ sung thêm hình ảnh Tiểu Lâu nằm ở bệnh viện truyền nước biển. Ảnh chụp một thiếu niên mặc áo bệnh nhân gầy yếu phờ phạc hé ra khuôn mặt trắng bệch, tay phải gấn kim truyền nước biển, tay trái cầm khăn lau đi nước mắt đang tuôn rơi đến lê hoa đái vũ, thoát nhìn tiêu tụy hốc hác kinh khủng, quả thực rất đáng thương.

Tô Ngữ Bạch kéo xuống dưới, phần trả lời phía dưới đúng là một mảnh mưa gió dầm máu, Tiểu Lâu là một CV tử hống, fan vốn đã nhiều hơn Văn Tôn, mà rất nhiều fan Văn Tôn cũng ào ào bày tỏ trước đây đã nhìn lầm hấn, linh tinh các loại, sau đó triệt để từ fan biến thành anti. Còn sót lại một ít fan của Văn Tôn kháng nghị nhưng cũng rất nhanh liền chìm trong tiếng mắng, bài post này, lập tức khiến cho Văn Tôn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Mà sóng gió về sau, Tô Ngữ Bạch cũng không có hứng thú xem tiếp, bình tĩnh tắt bài post, vùng giữa hai lông mày bất giác nhíu chặt.

Xem bài post này, phản ứng đầu tiên của Tô Ngữ Bạch là quá cầu huyết, thứ hai là Tiểu Lâu này quá coi thường mạng sống, nếu như vì một tên tra công mà vứt bỏ tính mạng thì quá không đáng, thứ ba không hiểu sao anh lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, không biết vì cái gì mà anh cảm thấy Văn Tôn không phải là người xấu.

Tô Ngữ Bạch suy tư không để ý chỗ đang nhấp nhấp trên màn hình, là ava của tổ kịch “Thuyết quỷ súc”, chen lên là ava hình cháo Bát Bảo của em gái Bạc Hà.

Tô Ngữ Bạch điểm mủ, thiếu chút đã bị lượng thông tin quá tải dọa sợ nhảy thẳng từ trên ghế xuống đất, chỉ thấy màn hình bị hai câu nói mới gửi của em gái Bạc Hà oanh tạc ——

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô sama, Văn Tôn sama chủ động yêu cầu đổi người, rời khỏi tổ kịch.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Đúng rồi, người chủ dịch Tổng Xa sẽ là Thâm Uyên sama (*)o

Hoàn chương 11.

(1) Khi có người add fr bạn trên QQ thì sẽ hiện ra biểu tượng cái loa nhấp nháy.

(2) 999+: Số lượng tin nhắn.

12. Chương 12: [ba Ba Ba]

Nếu như nói tâm tình hiện tại của Tô Ngữ Bạch và trước đây lúc mới biết mình sẽ phối kịch với Thâm Uyên có cái gì khác biệt, thì điểm bất đồng duy nhất có lẽ là cái sau kích động hơn so với cái trước.

Lúc mới đầu, anh còn luôn tưởng là anh cùng Thâm Uyên đều là chủ dịch, cho nên kích động là đương nhiên, nhưng mà cảm xúc hiện tại với tình hình thực tế đúng là hung hăng gõ một cái thật mạnh vào nội tâm pha lê mỏng manh yếu ớt của anh. Trong một thời gian ngắn, anh vốn đã không còn ôm hi vọng được cùng với Thâm Uyên phối kịch thì đột nhiên lại thành ra thế này. Không thể nghi ngờ ngoại trừ kinh ngạc vui mừng thì Tô Ngữ Bạch vẫn không có cách nào kiềm nén được kích động.

Ôi giỏi, fan nào tàn các loại, bạn biết mà.

Tuy là nội tâm kích động nhưng bên ngoài Tô Ngữ Bạch vẫn thực trấn định. Tay anh run run, giả vờ bình tĩnh gõ một câu trả lời em gái Bạc Hà.

Đề Lạp Mễ Tô: Thực sự?

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Đúng vậy, kỳ thực ngay từ đầu tôi tìm Thâm Uyên sama phối Tống Xa, nhưng mà Thâm Uyên sama nói sắp nhập học rồi, sẽ rất bận rộn, chỉ có thể phối diễn viên đào kép, cho nên mới không tiếp. Bất quá hiện tại anh ấy đã hết bận rồi ~ hơn nữa khi tổ kịch rồi rầm không còn đường xoay xở liền chủ động đề nghị thay thế Văn Tôn ~ *rơi lệ* Thâm Uyên sama thực là quá tốt ~~~~(>_<)~~~~

Nhìn em gái Bạc Hà phát tới một chuỗi, Tô Ngữ Bạch mới nhận ra thì ra người kích động cũng không chỉ có mình anh.

Thôi được, nhưng sự gia nhập của Thâm Uyên lại cho người ta một loại cảm giác rất đương nhiên, vốn vì sự ra đi của Văn Tôn nên khi kịch tổ đang nhất thời không biết đổi CV nào thì không ngờ mây mù xung quanh đã lập tức tan ra mất rồi.

Chỉ có điều Tô Ngữ Bạch đem tâm mắt cố định trên câu “Sắp khai giảng rồi” kia của em gái Bạc Hà.

Sắp khai giảng rồi Thâm Uyên sama cũng là sinh viên sao? Không có khả năng là học sinh trung học, như vậy thì là sinh viên hoặc nghiên cứu sinh gì đó.... Dựa vào thứ thanh âm thuộc tốp thiếu niên trong veo lại yêu nghiệt kia của Thâm Uyên sama, tuổi của hắn hẳn là mười tám mười chín hoặc mới đầu hai mươi.....

Thân là trạch nam trà trộn trong giới lâu nay hơn nữa bộ kịch đầu tiên phối là đam mỹ, Tô Ngữ Bạch đã sớm được nhuộm màu hai mắt thành một hủ nam, anh nhàn rồi cũng sẽ đi tìm đọc mấy bộ đam mỹ hài hài làm thú vui thuận tiện bồi dưỡng tình cảm sâu đậm, mà hiện tại đam mỹ hài lại chính là JQ trên internet phát triển ra thế giới thực Tô Ngữ Bạch phát hiện, tình hình trước mắt của anh cùng Thâm Uyên vô cùng phù hợp với vai nam nam chính trong truyện, nếu như Thâm Uyên tình cờ cùng một trường với anh, vậy thì tốt rồi

Hừ hừ hừ! Tô Ngữ Bạch lắc lắc đầu, ở trong lòng thầm mắng chửi chính mình vài tiếng ngớ ngẩn.

Anh đang nghĩ mấy chuyện vớ vẩn gì đây hả, cũng không phải là tiểu thuyết, làm sao có chuyện khéo như thế.

Tự tìm vài giây ổn định lại tâm tư, Tô Ngữ Bạch mới bình tĩnh trả lời một câu. Anh cho rằng thế là ôn hòa lãnh đạm, nhưng trong mắt em gái Bạc Hà, một câu “Tôi đã biết rồi” lại trở nên lạnh nhạt đến cực điểm. Em gái Bạc Hà nhìn một tràng câu nói dài ngoằng của mình, lại nhìn nhìn bốn chữ ngắn gọn xúc tích của Tô Ngữ Bạch, hình thành sự đối lập rõ ràng thật khiến cô muốn bỏ qua cũng không được.

Thật không hổ là băng sơn nổi tiếng trong giới, thái độ lãnh đạm như vậy đông lạnh luôn lòng cô, lạnh run lạnh run.

Vì thế Bạc Hà lạnh run lạnh run cười tà mị, he he he he gõ mấy chữ ở trên khung chat, từng chữ đều khiến Tô Ngữ Bạch nhìn mà muốn thổ huyết.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: ^ ^ Đúng rồi, Mễ Tô sama, Thâm Uyên sama đã nộp âm thô dự cáo rồi, đồng thời cũng đã bắt đầu làm âm thô kỳ một, anh cũng phải nỗ lực hơn~(Đây không phải là giục âm đâu (*/// ///*))

Tô Ngữ Bạch hiện tại trong đầu chỉ có hai chữ.

ĐM.

Nhớ không lầm hần mới tiếp nhận vai Tống Xa này đi? Thế mà không đến một giờ đã giao âm thô rồi, này là cái tốc độ gì? Một lần là xong sao?!!

Đề Lạp Mễ Tô: Hiện tại đi thu, chốc lát thì cho cô. (#'-_-)

Tô Ngữ Bạch nói làm liền làm, quả quyết lui QQ, tắt mạng, mở TXT kịch bản và bắt đầu thu âm âm thô lời dự cáo của anh. Đương nhiên Tô Ngữ Bạch cũng không quên trong phòng ngủ còn có một vị đại gia đang ngủ, cũng may Hạ Thần Lạc ngủ thật sự rất sâu, hần là loại người một khi đã ngủ say thì phải khua chiêng gõ trống thật lớn thì mới tỉnh được, cho nên âm lượng của Tô Ngữ Bạch cũng không cần phải đè nén. Tiếp đó, trong một khoảng thời gian ngắn, cả ký túc xá trống trải chỉ có thể nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của Hạ Thần Lạc và Tô Ngữ Bạch không kêu ngạo, không siểm nịnh đang học thuộc lời thoại, âm sắc trong vắt mê người.

Tô Ngữ Bạch tự nhận thấy trạng thái hôm nay cũng tính là tốt lắm rồi, chỉ một lần quả nhiên không xong, anh làm lại vài lần, thu vài phiên bản rồi từ trong đó chọn ra một bản tốt nhất gửi lên QQ cho em gái Bạc Hà. Lúc này chỉ cách lúc anh logout hơn nửa tiếng.

Nhìn mạng trường yếu ớt kết nối với tốc độ của ốc sên, Tô Ngữ Bạch không nhịn được mà ê ẩm cả lòng nghĩ, một lần liền xong quả đúng là đại thần, lúc nào anh mới có thể đọc trọn vẹn lời thoại không ngắt quãng đây -_-///

Tô Ngữ Bạch thu nhỏ khung truyền tải, một lần nữa đổ bộ lên cái QQ cá nhân đã n năm không lên kia của mình. Tiếng loa mời bạn tốt của Mạc Thiệu Uyên thực sự vang lên, tên hần trong ô nghiệm chứng tin tức còn kèm thêm một cái khuôn mặt tươi cười vui vẻ →(* *)

Cái QQ CV kia vẫn luôn nhấp nháy nhấp nháy không ngừng, tin tức cũng liên tục đưa đến, so lại cái QQ cá nhân thì lộ vẻ phi thường quanh quệ. Điều này khiến Tô Ngữ Bạch không khỏi suy nghĩ sâu xa về các mối quan hệ của chính mình trong đời sống hiện thực.

Mạc Thiệu Uyên phát cho anh hai cái tin, chẳng qua thời gian gửi đều là hai mươi phút trước. Cái thứ nhất là “đàn anh có ở không?”, cách chừng một phút đồng hồ lại gửi cái thứ hai, nội dung đại khái cũng là bày tỏ nỗi luyến tiếc của chính mình khi anh không online, rồi để anh hảo hảo nghỉ ngơi các loại.

Tô Ngữ Bạch nhìn Mạc Thiệu Uyên sau mỗi câu đều có thói quen đánh thêm một nụ cười đáng yêu → ^ ^, không nhận được khoe miệng giật giật.

Gần đây làm sao lại có nhiều người thích dùng cái biểu tượng mặt cười này, gào khóc (#) đêch.

Quá nhàn rồi, Tô Ngữ Bạch hiểu kỳ mở dữ liệu của Mạc Thiệu Uyên, thuận tay vào xem không gian của hắn, muốn vậy xem nhật ký hàng ngày, ảnh chụp, stt gì đó của hắn.

Avar QQ Mạc Thiệu Uyên cùng avar không gian đều như nhau, đều là hình nhân hóa của một cái bánh ngọt hình vuông rất Q rất manh, sở dĩ xưng là bánh ngọt hình vuông bởi vì Tô Ngữ Bạch quả thực không biết đây là cái vật gì, chỉ có thể xác định là bánh ngọt.

Không gian của Mạc Thiệu Uyên dường như rất náo nhiệt. Mỗi một lời nói hắn phát hoặc nhật ký ghi chép hàng ngày trên cơ bản đều có hơn mười bình luận, tin nhắn lại cũng có hơn mấy nghìn, ghi chép lượng người ở phòng khách cũng có hơn mấy vạn. Xem những số liệu này, trong lòng Tô Ngữ Bạch thực sự lạnh run, lại có một suy nghĩ nổi lên về mối quan hệ của bản thân trong cuộc sống.

Các mối quan hệ trong cuộc sống của chính mình sao lại kém tới vậy?

..... Giống như không có luôn?

Sao không gian của anh lại lạnh như vậy. Khóc QAA

Xoắn xuyết một hồi, Tô Ngữ Bạch nghĩ đến weibo của mình tốt xấu gì cũng có một đồng fan, trong lòng mới miễn cưỡng cân bằng một chút. Thế nên anh liền tiếp tục xem không gian của Mạc Thiệu Uyên.

Đạo một vòng, Tô Ngữ Bạch biết được hai điều về Mạc Thiệu Uyên.

Một, Mạc Thiệu Uyên không phải là cuồng không gian. Nhìn đi nhìn lại, cả cái không gian lớn như vậy mà stt của hắn và nhật ký đã ít lại càng ít, thế nhưng có hai bài forward về kỹ xảo phát thanh và hơn mười stt, nội dung đều là các chuyện vụn vặt trong cuộc sống, hoặc là cảm thán hoặc là oán trách, stt mới nhất cũng chỉ là qua loa nói vài chuyện nhưng Tô Ngữ Bạch không hiểu sao lại nhìn ra rõ ràng ý tứ trong đó: “Phi học đệ, Vô dĩ niên hạ, Phi đại nhân, Vô dĩ câu đáp”. Cuối cùng theo thói quen thêm ^ ^ . (*Không phải đàn em, không được niên hạ, không phải người lớn, không được dụ dỗ*)

Hai, Mạc Thiệu Uyên nhất định là một tên – tự – luyến – điên – cuồng! Muốn nói không gian của hắn cái gì là nhiều nhất, tất nhiên là ảnh chụp. Không gian của hắn có đến mấy album, trừ bỏ ảnh phong cảnh chụp trong chuyến du lịch hè vừa rồi, cùng hình ảnh trong cuộc sống thuận tay thì chụp, còn lại hơn mười

ảnh đều là vui – thích – tự – sướng.

Tô Ngữ Bạch một bên đối mặt với Mạc Thiệu Uyên tự chụp tự si, một bên nhìn không được ở trong lòng phun trào, đêch mợ, có cần đẹp trai thế này không hả, bộ dạng đẹp thì thôi đi, lại còn đăng lên quyền rũ lòng người như thế, nhìn đồng bình luận cầu dụ dỗ của các em gái bên dưới ảnh chụp, chẳng lẽ là cố ý đăng lên để quyến rũ con gái ư?

Đáng hổ thẹn! Thực sự là đáng hổ thẹn!

Vừa hô đáng thẹn, Tô Ngữ Bạch đồng thời cũng thuận tay viết lên mấy chữ, trên danh nghĩa mỹ miều là: dễ nhìn, là người thì đều yêu thích....

Vốn tưởng phía dưới cũng là ảnh chụp tự sướng của Mạc Thiệu Uyên, thế mà cuối cùng lại hé ra một bức ảnh mới nhất làm Tô Ngữ Bạch không bình tĩnh nổi.

Đó là một thiếu niên có khuôn mặt trắng ngần như ngọc, bởi vì điều kiện ánh sáng mà sườn mặt thiếu niên lộ vẻ đặc biệt hiền dịu, tóc đen ngắn nhu thuận hợp lòng người khéo léo buông bên tai, con mắt đen như mực lại sáng ngời, môi hồng răng trắng xinh đẹp, mũi thẳng, lỗ tai mềm mại yếu đuối chưa từng được cài len bất cứ loại trang sức nào, mà khung cảnh trong bức ảnh này chính là Quán lẩu.

Tên trong bức ảnh không phải anh thì là ai.

Đáng giận, chỉ lơ lửng một chút, không nghĩ tới Mạc Thiệu Uyên thoát nhìn như chính nhân quân tử này lại là biểu hiện giả dối, kỳ thực hẳn là một tên mặt người dạ thú, làm ra loại chuyện chụp lén đang hổ thẹn này (#)

Nhìn mấy bình luận phía dưới nói anh là nhược thụ, mỹ thụ, đáng yêu thụ, ngốc thụ, Tô Ngữ Bạch nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ cực kỳ lưu lại một bình luận: trộm chụp mà cũng nói!!! (#)

Thụ em gái cậu, thụ em gái cậu, hừ! (^)

13. Chương 13: [bài Post Dự Cáo]

Tô Ngữ Bạch để lại một câu biểu lộ anh xù lông rồi. Thấy văn kiện gửi cho em gái Bạc hà đã sắp truyền xong, anh bắt bình phân nộ out chim cánh cụt vì thể xác và tinh thần đều uể oải, chờ đến tối khi anh login lần thứ hai thì mạng đại học A yếu đuối mỏng manh lại bị em gái Bạc Hà mất trí điên cuồng oanh tạc = =.

Tô Ngữ Bạch lau lau mồ hôi căn bản không nên tồn tại trên trán, lại F5 khung chat một cái.

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Mẽ Tô sama ~()/~

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Do hậu kỳ sama của kịch tổ chúng ta quá quá quá quá năng suất!! Cho nên tám giờ tối nay, kịch tổ phát post dự cáo ~

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Nhớ kỹ đến đoạt sô pha o(v)o~~

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Tám giờ ~~~

Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà: Tám giờ ~~~

Kế tiếp là chiêu quen thuộc của em gái Bạc Hà, lặp lại tuần hoàn vô hạn một câu nói, không xoát hơn mười cái không ngừng. Đúng là không cam tâm.

Tô Ngữ Bạch đóng lại khung chat, liếc nhìn thời gian một cái, 19:45, ừa, thời gian lên mạng của anh vừa khéo.

Ở khung trò chuyện đánh sẵn những gì lát nữa mình muốn nói, sau khi copy toàn bộ, Tô Ngữ Bạch liền dùng ID Đề Lạp Mẽ Tô điền cường load trang mạng, điền cường F5 đợi bài dự cáo “Thuyết quỷ súc”.

Sau lần F5 thứ 5, bài post mới toanh kia mới xuất hiện: [Sản phẩm mới của Kì Ba Chúc kịch tổ] Kịch truyền thanh đam mỹ hiện đại “Thuyết Quỷ Súc” phát hành dự cáo hoa lệ ~()~*

Tô Ngữ Bạch cảm thấy trái tim nhỏ bé của anh khựng lại mấy giây, hô hấp cũng trong chốc lát trở nên dồn dập, tìm vài giây lấy lại bình tĩnh, Tô Ngữ Bạch lập tức điểm mở bài post mới, post lên mấy lời anh vừa vắn đánh ra vào phần bình luận.

Nha ha ha sô pha của bài post đã vào tay ta ~()~* Tô Ngữ Bạch vẫn cho rằng tốc độ nhất tuyệt đối là anh thể mà sau khi F5, Tô Ngữ Bạch liền nghẹn tí chết.

Lâu chủ: Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà Đại chuẩn bị.

Nguyên tác: Cố Văn.

Cast:

Tổng Xa: Thâm Uyên [CV tự do]

Kiều Diệp: Đề Lạp Mẽ Tô [CV tự do]

Lâm Hạ: Đinh Đinh Đinh [Vân Đạm Phong Khinh xã]

Phương Dạ: Người Qua Đường Nào Đó [Vân Đạm Phong Khinh xã]

Staff:

Chuẩn bị: Cháo Bát Bảo Vị Bạc Hà [Kì Ba Chúc]

Biên kịch: Cháo Liên Tử Vị Ô Mai [Kì Ba Chúc]

Trang trí: Cháo Mừng Tam Tháng Chạp Vị Anh Đào [Kì Ba Chúc]

Hậu kỳ: Cháo Hoa Quả Vị Nấm Tuyết [Kì Ba Chúc]

Tổ kịch Kì Ba Chúc vì lương tâm mà làm: [Bổ sung link down]

Lầu 1: Tổ kịch và CV đều rất yêu, kì một sẽ mau chóng ra mắt, hi vọng cả nhà ủng hộ ^ ^.

Lầu 2: Cảm tạ Cố Văn đại nhân trao quyền! Cảm tạ Thâm Uyên sama gia nhập liên minh! Mong cả nhà ủng hộ “Thuyết quỷ súc”! Kịch kỳ một rất nhanh sẽ ra! Ủng hộ tổ kịch Kì Ba Chúc!

Lầu 3: Có Thâm Uyên đại thần ở đây các người còn không miệt mài download __ Có Thâm Uyên đại thần trong vở kịch này các người còn dám không theo sao __ Không ủng hộ kịch này liền kéo đi đùa bốn nha __

Lầu 4: Sô pha nhất định là của bốn đại tổng công, phàm nhân miệt mài đi nghe đi (”)

Xem cái kiểu cười vạn năm bất biến kia của lầu một liền biết ID của lầu một là Thâm Uyên cả người tràn ngập khí thế vương bát, lầu hai mà em gái Bạc Hà cứ kích động là điên cuồng đánh dấu chấm than, kế tiếp theo thứ tự lần lượt là Đề Lạp Mễ Tô và Đinh Đinh Đinh.

Đúng vậy, cái lầu ba ngạo kiều mạnh bạo kia chính là xuất từ Tô Ngữ Bạch..... Thủ hạ chính là bàn phím.

Hỏi: Tô Ngữ Bạch ở giới võng phối không phải vẫn giữ hình tượng băng sơn cao – quý – lãnh – diễm sao?

Đáp: Vấn đề này, tương đối thâm ảo (”)

Kỳ thật, thời điểm Tô Ngữ Bạch đánh mấy dòng đó, tâm tình tương đối kỳ lạ.

Anh vốn cũng nghĩ dùng ngữ khí lạnh nhạt bình thường, giải quyết việc chung về kịch mới, hi vọng nhiều người cổ vũ, vân vân và mây mây, chẳng qua đời người luôn tràn ngập những chuyện ngoài ý muốn, khi anh đánh ra mấy lời đó, nội tâm không chịu thua kém xao động, Tô Ngữ Bạch gần đây bị đùa giỡn, đột nhiên cũng muốn đi đùa giỡn người khác một chút.....

Vì thế liền biến thành như vậy.

Tô Ngữ Bạch nhìn hai vị đứng trên đầu anh kia, nhất thời cảm thấy được áp lực rất lớn.

ĐM không phải là chỉ chậm có vài giây, sao đã thành sà nhà QAQ

Internet đại học A mà là tổng thụ, bị hai tên áp lên thật mệt QAQ

Tô Ngữ Bạch bị phần hồi lâu, nghĩ đến khi anh Pia diễn thử chỉ nghe được Thâm Uyên nói mấy câu, còn chưa nghe bản đã qua xử lý của hậu kì, vì thế anh miễn cưỡng bỏ qua trái tim thủy tinh đang khóc “tui thực bị thương QAQ” mà điên cuồng lao đi download.

Vì dự cáo chỉ dài mấy phút nên cho dù mạng đại học A yếu nhược đến mấy cũng nhanh chóng tải xong, Tô Ngữ Bạch kích động vụn phần, tâm tình mãnh liệt đeo tai nghe, sau đó trịnh trọng nhấp mở âm tần, giải rar.

Lúc trước Pia phối thử, Thâm Uyên không phối Tống Xa mà là Phương Dạ chỉ có một lời kịch, cho nên Tô Ngữ Bạch chưa nghe qua Tống Xa của Thâm Uyên. Do đó, khi Thâm Uyên cố ý dè thấp giọng, thanh âm thâm trầm lại yêu nghiệt cũng theo ống nghe truyền ra, Tô Ngữ Bạch anh hoàn toàn bị rung động.

(P/s: trong [] là chú thích ngữ khí)

“Bỉ ổi? Ha ha Em không hiểu, chính là một chuyện vô cùng thú vị.” [Ngữ khí sung sướng, ngữ điệu hơi lên]

“Mày là thủ hạ của tao? Không có ấn tượng.” [Ngữ điệu hơi khiêu khích]

“A, Kiều Diệp, có hứng thú ngủ với tôi một đêm hay không?” [Ngữ khí vẫn khiêu khích như trước, mang nhiều phong vị]

“Tôi đối với em.... chính là cảm thấy vô cùng hứng thú.” [Sung sướng, hơi hơi hấp dẫn]

“Dem một người kiêu ngạo như em đặt dưới thân, tôi liền có cảm giác vô cùng thành công.” [Rất vui vẻ]

Chỉ trong mấy phút đã nghe xong cái phần lời kịch ngắn ngủi kia, Tô Ngữ Bạch liền bị mấy lời thoại của

Tổng Xa lặp đi lặp lại vang vọng trong đầu.

Gì chứ? Bạn hỏi lời kịch của những người khác đâu? Ai nha, đã sớm bị Tô Ngữ Bạch tự động loại bỏ rồi (”)

Giờ phút này nội tâm Tô Ngữ Bạch chỉ tràn đầy một ý niệm: Tổng Xa của Thâm Uyên Quá tiêu hồn

A a a thần tượng, thần tượng >_<!! Hồn fan nào tàn lại dấy lên, hai mắt phát quang màu lục gào khóc nhào lên cái máy tính nhỏ bé của anh cọ cọ, nếu không phải là máy tính còn nối với dây điện, rất phiền toái không thì anh cũng đã ôm máy tính mà xoay vòng vòng rồi.

Tô nhị hóa(1) kích động dâng cao liền quên mất trong phòng ngủ trừ anh còn có những người khác tồn tại. Lúc này anh lại làm ra tiếng động lớn như thế đã thành công đánh thức Hạ Thần Lạc còn đang ngủ say. Hạ mỹ nhân ngủ đến thư thư phục phục đánh một cái ngáp, vừa mở mắt liền thấy bộ dạng quỷ dị ôm cái notebook của Tô Ngữ Bạch.

“Tô Nhị Hóa, nói đi, ông vì sao lại từ bỏ điều trị = =.” (ở đây ý của Hạ mỹ nhân là anh Tô mắc bệnh thần kinh mà sao lại không đi điều trị ý:))))))

“.....”

Tô Ngữ Bạch ngậm ngùi rời khỏi computer – kun thân ái, tỏ ý xin lỗi với Hạ mỹ nhân, được mỹ nhân tâm tình không tồi tha thứ cho mới quay người tiếp tục kích động, tiếp tục cùng máy tính tình chàng ý thiếp.

Hiện tại đã phát bài post được một thời gian, vì “Thuyết quỷ súc” là tác phẩm của Cố Văn, nhà văn kim bài của trang web đam mê nào đó, danh tiếng tổ kịch Kì Ba Chúc trong giới cũng không tồi, hơn nữa lại có CV đại thần Thâm Uyên và hai tiểu phần hồng có chút danh tiếng Đề Lạp Mễ Tô, Đinh Đinh Đinh, cho nên lượng trả lời cho bài post dự báo trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã muốn “cọ sát cọ sát” đến mấy trăm cái.

Lầu 5: Wow, Thâm Uyên sama chủ dịch công!

Lầu 6: Sama, cầu chụp ảnh chung ~()/~

Lầu 7: Hàng trước! Vậy kịch này nhất định phải theo ~()/~

Lầu 8: 3 Đinh, tin của anh phối với lầu trên anh xem ra đặc biệt gây cười 23333333

Lầu 9: $\Sigma(\circ \circ |||)$ Tôi không nhìn lầm chứ, Mễ Tô sama, anh bệnh à?

Lầu 10: Lầu trên, đây là Mễ Tô sama bày tỏ với Thâm Uyên sama, ha ha o(*)

Lầu 11: Wow, Mễ Tô sama, anh thực đáng yêu ~~

..... Hàng trước bình thường đều là vô giúp vui chiếm lầu.

Lầu 133: Wow, Thâm Uyên sama quá hay!

Lầu 140: Thâm Uyên sama, tôi muốn ôm đùi anh chinh phục QAQ

Lầu 143: Ủng hộ Cố Văn đại đại! ~()/~

Lầu 222: Bị Thâm Uyên sama làm cho khóc, mau nói không phải có mình tôi! QAQ

Lầu 223: Hồng Thiệu đại bài! Lầu trên, không phải chỉ có mình cô!

Lầu 224: +10086, Thâm Uyên sama và Mễ Tô sama đều hay quá QAQ!

.....

Tốt lắm, bị thanh âm của Thâm Uyên làm cho rung động cũng không phải chỉ có mình anh, Tô Ngữ Bạch đã cân bằng lại rồi (^).

Hoàn chương 13.

1. Nói anh Tô là đồ ngốc.

14. Chương 14: [tan Nát Rồi]

Có một trái tim vừa si vừa mê như Tô Ngữ Bạch làm sao có thể chỉ nghe âm tần dự cáo của thần tượng Thâm uyên một lần đây? Vì thế sau khi đọc một vài cái comment thú vị, Tô Nhị Bạch liền đóng trang mạng lại, điên cuồng điên cuồng đeo tai nghe nhấn replay.

Này không nghe đã tốt, nghe rồi lại nghe ra vấn đề.

Vừa rồi anh còn chút kích động, hiện tại dừng tai lắng nghe, làm sao anh lại cảm thấy thanh âm của Thâm Uyên hình như hơi quen thuộc? Thanh âm tiêu hồn này tựa như giọng nói của người hôm nay vẫn cười với anh, hơn nữa còn là cười đến dị thường, cậu đàn em vô cùng đẹp trai, Mạc – Thiệu – Uyên.

Tô Ngữ Bạch đột nhiên nghĩ đến câu nói kia của em gái Bạc Hà: Nhưng mà Thâm Uyên sama nói sắp khai

giảng rồi, thời gian có chút gấp rút Lúc ấy anh còn giống như thám tử thử suy luận một chút vấn đề học tập và tuổi tác của Thâm Uyên. Kết quả đưa ra là Thâm Uyên là sinh viên hoặc nghiên cứu sinh, tuổi mười bảy hoặc hai mươi trở lên.

Tô Ngữ Bạch lại nghĩ đến không nhớ chính xác là thời điểm nào có một bài post bất quá trên trang vòng phối, người nọ may mắn nghe fan ruột của Thâm Uyên hay là CV hoặc là một chuẩn bị nào đó nói Thâm Uyên rất tuần tú, vô cùng vô cùng đẹp trai, không chỉ là đẹp trai bình thường!

Lúc ấy anh đọc được bài post chỉ là cười trừ cho qua, thế nhưng hiện tại lại rơi vào hồi tưởng

Chờ một chút!

Sinh viên, khai giảng, bộ dạng đẹp trai, mười tám tuổi Một đồng thứ hỗn loạn bay lòng vòng trong đầu Tô Ngữ Bạch, cuối cùng lại vô cùng hài hòa hợp thành bảy chữ to đùng: Thâm Uyên là Mạc Thiệu Uyên.

Đạch mợ! C, CMN (. .)?!

Hai mắt Tô Ngữ Bạch sáng rực như đèn pha, nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính hơn mười giây, rồi ngay lúc máy vi tính cũng sắp bốc hơi, Tô Ngữ Bạch liền “bịch” một tiếng đứng dậy, đẩy ghế ra, áo rét cũng không thèm khoác, mở cửa lao xuống lầu. Hạ Thần Lạc ở một bên chứng kiến toàn bộ quá trình Tô Ngữ Bạch lên cơn động kinh, yên lặng cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên không nên dùng uống thuốc”

Thằng nhãi này.

Hỏi: Tô Nhị Bạch lao ra ngoài làm gì?

Đáp: Đương nhiên phải đi chứng thực tiện thể gặp người thật, phải hiểu fan cuồng mà ()

Tô Ngữ Bạch lấy tốc độ sét đánh, phóng như tia chớp, a không đúng, là lao đến trước tòa nhà mà Mạc Thiệu Uyên đã chỉ cho anh. Sau khi cùng quản lý xác nhận số nhà liền chạy như bay lên lầu, tới cửa thì kích động không thôi, Tô Ngữ Bạch mới cân nhắc gõ mấy tiếng.

“Đạch, họ Cố kia, về sau còn không mang chìa khóa nữa thì ông đừng nghĩ đến chuyện vào cửa!” Từ sau cánh cửa sắt màu xanh lục cách âm không tốt tí nào truyền tới thanh âm quen thuộc vô cùng, chợt Tô Ngữ Bạch còn chưa kịp hồi hận né tránh thì cửa phòng ngủ đã “cạch” một cái, mở ra.

Đập vào tầm mắt chính là một cơ thể trắng nõn khỏe mạnh.

Nội tâm Tô Ngữ Bạch: Đệch mợ, vóc người có cần tốt vậy không QAQ

Không sai, mở cửa chính là người vừa mới tắm rửa xong, chỉ kịp khoác – tạm – cái – quần – đùi, Mạc Thiệu Uyên.

“Oái?! Đàn, đàn anh?!” Mạc Thiệu Uyên bắt gặp Tô Ngữ Bạch liền đi kèm sau đó là một tiếng thét chói tai nghe như kiểu “phi lễ”.

Không thể trách vì sao Mạc Thiệu Uyên kinh ngạc đến vậy. Ban đầu hắn vẫn tưởng là tên Cố Văn lúc nào cũng quên chìa khóa lại thích đùa gõ cửa kia cho nên mới mặc tùy tiện như thế ra mở cửa, nhưng ai có thể nói cho hắn biết vì cái gì sau cánh cửa kia lại là Tô Ngữ Bạch!

Hình ảnh hoàn mỹ mà hắn dày công vun đắp đã bị hủy! toàn! bộ! rồi! Q_Q

“Việc này, đàn anh, sao lại đột ngột sang đây?” Rốt cuộc thì vẫn là Mạc Thiệu Uyên xảo quyết, ở bên trong lòng thì rít gào âm ỉ, sau vài giây lại hồi phục như thường, trở lại thành đàn em cười – như – gió – mùa – xuân. Giờ phút này mà không lưu ý chuyện hắn chỉ mặc một cái quần đùi thì quả thật hình ảnh rất đẹp.

Đương nhiên Tô Ngữ Bạch thần kinh thô cũng không có chú ý tới nét xấu hổ lướt qua trên mặt Mạc Thiệu Uyên, nhớ lại mục đích ẩn sau đợt viếng thăm này, anh quyết định dứt khoát, nắm lấy móng vuốt của Mạc Thiệu Uyên, thâm tình nói: “Là cậu sao, tôi biết là cậu, tôi sẽ không nghe lầm thanh âm của cậu”

Mạc Thiệu Uyên ngây ngẩn cả người, dường như là không hiểu nổi những lời này của Tô Ngữ Bạch, nhưng sau hai giây hắn đã lại cười cười sáng tỏ, yêu chiều điểm lên mũi của Tô Ngữ Bạch.

“Còn tưởng rằng anh phải mất một hai năm mới có thể phát hiện ra.”

Nghe xong những lời này, Tô Ngữ Bạch nguyên bản còn đang vì những động tác thân mật kia của Mạc Thiệu Uyên đốt nóng khuôn mặt ngay lập tức xù lông: “Cậu mới một hai năm, cả nhà cậu đều một hai năm, tôi có ngu như thế sao?! Sao?!”

Mạc Thiệu Uyên ung dung cười nói: “Được rồi, được rồi, anh không ngu, (nội tâm lên tiếng: chỉ là hơi trì hoãn thể thôi) trước tiên vào trước rồi nói sau.” Ừa, trêu đùa đến xù lông thì phải vuốt lông, thuận tiện tiếp tục trêu đùa....

Vì vậy, Tô Ngữ Bạch ngu ngốc đơn thuần đã bị tên Mạc Thiệu Uyên xảo quyết lừa quẹo vào phòng ngủ 538, người nào đó còn cực kỳ cẩn thận đóng cửa cài then

Dưới đây là cảnh không thích hợp cho thiếu nhi, nhi đồng dưới 18 tuổi mời xem cùng phụ huynh Mời là lạ.

Vào nhà rồi, Tô Ngữ Bạch ngồi trên giường ở phía dưới của Mạc Thiệu Uyên, vô cùng có khí thế chống hông thét: “Nói, cậu là từ sớm đã biết tôi là Đề Lạp Mễ Tô sao?” Bằng không làm sao một CV đại thần như Thâm Uyên lại đột nhiên chạy ra đùa giỡn một cái tiểu phần hồng đây?

Tô Ngữ Bạch hùng hồn, cậu ngay không sợ chết đứng đề ra nghi vấn lập tức đánh tan một đồng suy tính trong đầu Mạc Thiệu Uyên làm hắn chỉ có thể thành thành thật thật đáp: “Cũng không có lâu lắm, hồi đó nghe qua giọng nói của anh trong tiết mục anh biểu diễn ở dạ tiệc mừng sinh viên mới, em thấy rất hay, lúc trên YY pia phối thử, em nghe một chút liền đoán ra.”

Thì ra là vậy.... Tô Ngữ Bạch nổi giận bĩu môi, mệt anh còn tưởng Mạc Thiệu Uyên nghe kịch truyền thanh anh phối mới nhận ra thanh âm của anh. Quả nhiên là anh suy nghĩ nhiều quá, làm sao đại thần lại coi trọng một tiểu phần hồng này chứ (^)

“Vì sao cậu không nói cho tôi biết cậu là Thâm Uyên, cậu không biết tôi là fan nào của cậu sao? —” Nếu không phải chính anh phát hiện ra, đoán chừng Mạc Thiệu Uyên sẽ cứ thế lừa gạt anh đi, tên tiểu yêu tinh đáng ghét này!

Vốn Tô Ngữ Bạch chỉ thuận miệng hỏi, tin rằng hắn sẽ chịu thua câu hỏi này, ngờ đâu Mạc Thiệu Uyên lại cúi đầu, lộ ra một bộ biểu tình rất kỳ quái.

Biểu cảm này, nhìn ra có chút xấu hổ, lại đan xen chút ảo não chán chường, có một chút ngượng nghịu nữa.

Đúng vậy, không sai, chính là ngượng nghịu.

Tô Ngữ Bạch bị “người đàn ông ngượng nghịu” này làm cho nói không nên lời, vì thế phòng ký túc xá nơi hai bọn họ thoáng cái liền trở lên an tĩnh.

“Đàn anh, chúng ta quen nhau đi!” Ngữ điệu không sợ chết.

Tô Ngữ Bạch thật vất vả mới từ trong trạng thái sốt ruột khôi phục lại được, giờ thiếu chút lại bị một câu nói của Mạc Thiệu Uyên dọa cho hóa đá.

“Cậu, cậu nói gì?”

“Em nói,” Mạc Thiệu Uyên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng vào Tô Ngữ Bạch, bốn con mắt trong tích tắc chạm vào nhau. Tô Ngữ Bạch giống như thấy cái gọi là “chân thành” gì đó hiện lên trong mắt Mạc Thiệu Uyên, “Chúng ta quen nhau đi, em đối với thanh âm của anh cùng với con người của anh vừa gặp đã yêu.”

“.....” Tô Ngữ Bạch giờ chỉ biết trầm mặc.

“Anh nói anh là fan nào tàn của em, anh thực rất yêu giọng nói của em đúng không?”

Gật gật đầu.

“Quen em có phúc lợi nhá ~”

“..... Chẳng hạn như?”

“Em có thể gọi điện thoại cho anh mỗi sáng, dùng thanh âm dịu dàng nước chảy mây trôi gọi anh rời giường, có thể cho anh ghi âm đủ kiểu âm thanh tiêu hồn(tính lược hơn 200 chữ)” Từng bước dẫn dắt.

“.....” Thực xấu hổ, dao động rồi!

“Bằng lòng đi mà ~” Thực xấu hổ đi làm nũng.

“..... Được.” Thực xấu hổ, không cưỡng lại được cảm dỗ!

“Đàn anh, hôn cái đi ~”

“Cút!”

Ngoài cửa sổ, những vì sao tô điểm cho bầu trời đang tỏa sáng lấp lánh kia.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-suc-hung-manh>